

Arbeiders aller landen, verenigt u !

wereld revolutie

Nr. 131

4e kwartaal 2012
1,30 Euro

ISSN 0921-7592
www.internationalism.org

INTERNATIONALE KOMMUNISTISCHE STROMING IN NEDERLAND

GEEN CORPORATISTISCHE, REGIONALISTISCHE, NATIONALISTISCHE VERDELINGEN

Eenheid en solidariteit van de arbeiders!

Een voortdurend, onbegrepen wantrouwen, beladen met vooroordelen, het wrede en destructieve oordeel, het schuldgevoel, de schrik voor het andere.... Ziedaar, wat er momenteel binnendringt in het diepste van de samenleving. Ziedaar, botweg uitgedrukt, hoe de relaties tussen de individuen, met steeds meer trieste en agressieve karaktertrekken, worden gekenmerkt. Iedereen levend in zijn eigen luchtbel, onverschillig kijkend naar de luchtbel van zijn buur, die aan het sterven is als gevolg van verstikking. Ziedaar, wat er elke dag op onze geest drukt en ons steeds verder voert naar nog meer onbegrip en ontreding. Tegenover de stijgende behoefte aan eenheid en solidariteit onder de arbeiders en geconfronteerd met de gehele catastrofale crisis van haar systeem, zoekt de bourgeoisie immers met alle middelen om het vergif van de verdeeldheid en de confrontatie te zaaien, om ons mee te voeren naar het achterhaalde terrein van de rivaliteit en concurrentie, dat onverbreekbaar verbonden is met het kapitalisme zelf. Met alle middelen, van de meest subtiele tot de meest ruwe, tracht de heersende klasse de geest van de proletariërs te verrotten met de volgende idee: "Juliebelangen zijn die van deze of gene fractie van de bourgeoisie." Natuurlijk verdoezelt de bourgeoisie dit door te spreken over de 'hogere belangen' van het bedrijf of van de natie in het algemeen, alsof het bedrijf of de natie hogere sociale vormen zouden zijn dan de klassenstrijd, alsof het bedrijf of de natie niet zouden bestaan om juist enkel het belang van de klasse van onze uitbuiters te dienen.

De vakbond, de werkelijke ordedienst van de staat in het bedrijf, vormt de voorhoede in deze tactiek van verdeling, en neemt daarnaast de taak op zich vaderlandslievende campagnes te propageren. Terwijl het in naam van de 'vermindering van de tekorten' en de 'concurrentiepositie' aanvallen regent, de ontslagen zich vermenigvuldigen, kortom de bourgeoisie de crisis van haar systeem laat betalen door de arbeidersklasse, ondermijnen de vakbonden van bedrijf tot bedrijf, van categorie tot categorie het terrein van het 'verzet'. Tegenover de gehele aanval van de heersende klasse op onze levensvoorwaarden, versplinteren dezelfde vakbonden systematisch de tegenaanval om ons, doorheen kleinere verspreide kwesties, mee te voeren in een strijd voor de verdediging van het een of ander bijzonder belang. Deze zelfbenoemde specialisten van de arbeidersstrijd zetten de arbeiders onderling tegen elkaar op, en verdelen ze tussen gekwalificeerden en precarieren. De bourgeoisie

weet perfect dat de crisis en de aanvallen zich zullen voortzetten; met de vakbonden bereidt ze dus het terrein voor, put ze ons uit in zowel steriele als demoraliserende gevechten om het proces naar massale stakingen maximaal te vertragen.

Het vergif van de verdeling heeft vele gedaanten. Zo ervaren we al jaren de toename in kracht van de regionale aanspraken. Terwijl de onafhankelijke Basken en Catalanen lokale verkiezingen winnen in Spanje, werd er in Barcelona een massale manifestatie georganiseerd om 'een onafhankelijk Catalonië' te eisen. Zo ook in België waar, na de politieke crisis van 2010-2011, de Nieuwe Vlaamse Alliantie (NVA) bij de gemeentelijke verkiezingen, op basis van een Vlaamse onafhankelijkheid, een overwinning behaalde, met als hoogtepunt die van Bart De Wever, die met gemak de stad Antwerpen veroverde. In Groot-Brittannië zal Schotland, rijk aan minerale grondstoffen, in 2014 een referendum organiseren over haar onafhankelijkheid! In mindere mate eist de machtige Liga Norte in Italië al jarenlang de autonomie van het dal van de Po. Overall gaan deze neigingen tot onafhankelijkheid gepaard met ontmoedigende uitspraken, waarbij de arbeiders van de andere regio's worden voorgesteld als een soort vampiers die het fiscale en economisch bloed uitzuigen van de lokale arbeiders.

De burgerlijke propaganda gaat dan ook door met het zoeken naar een zondebok om het failliet van haar kapitalistische systeem te verhullen. Zij kanaliseert de woede van de arbeiders en de bevolking door naar 'schuldigen' te wijzen die gebruikt worden om te 'verdelen om beter te kunnen regeren'. Dit reactionaire nationalisme uit zich steeds openlijker 'ongeremd' op de televisie en in de dagbladen. Enerzijds beschuldigt de Duitse bourgeoisie de 'Griekse' bevolking en arbeiders er bijvoorbeeld van echte 'bedriegers' te zijn, 'luiaards' die 'hun belastingen niet betalen' met als echo de voorstellen van de zogenaamde 'Troika' (Commissie, BCE, FMI); beschuldigt zij de 'Spaanse of Portugese' bevolking er eveneens van dat zij 'op de zak' van de Noord-Europese landen leeft. Anderzijds doen de bourgeoisie en de media van deze gewraakte landen zich voor als 'slachtoffers van Duitsland' en van de 'Merkel-politiek', eenvoudigweg de stijgende zwarte ellende uitleggend die hen door het 'egoïsme' van de 'welvarende' buurlanden wordt opgelegd! Wat de Duitse en Franse arbeiders betreft, die nochtans zelf ook slachtoffer zijn van aanvallen, zij worden veroordeeld om 'inspanningen' en

'opofferingen' te doen om de 'jaren van laksheid te betalen' van de zuiderse landen met de grootste schuldenlast, hen te ontlasten die beschuldigd worden van het 'werk te stelen van anderen' en die enkel de schuld bij zichzelf dienen te zoeken! Als reactie op deze walgelijke propaganda, deze laaghartige en gecultiveerde vooroordelen; tegenover deze onderlinge conflicten, moeten we de noodzaak herbevestigen van de internationale eenheid van onze strijd. Onze echte kracht is inderdaad ons aantal, de eenheid van onze strijd, de eendracht over de verschillen tussen de rassen, over de grenzen van de sectoren en naties heen. Wij moeten onze solidariteit stellen tegenover een verdeelde wereld, gevangen in de private belangen van het kapitaal, tegenover zij die deel uitmaken van de arrogante klasse van uitbuiters, tegenover de door

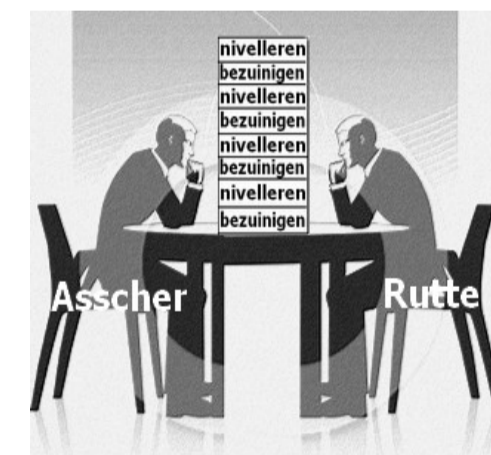
de 'Verontwaardigden' aangeklaagde befaamde '1%'. Wij, die werken in steeds meer onhumane omstandigheden, moeten ons bewust worden dat we allen de werkelijke slachtoffers zijn van een barbaars systeem in verval. Tegenover het 'ieder voor zich', moeten we strijden om ons te verzamelen, om samen na te denken en samen te discussiëren over de middelen om onze waardigheid en onze levensomstandigheden te verdedigen. Het perspectief dat ons gloort, is de verovering van een toekomst die ons toebehoort, een andere wereld verlost van alle geweld, haat en terreur van de uitbuiting. Deze toekomst, deze andere wereld is niet enkel noodzakelijk, hij is mogelijk. Hij zal het 'rijk van de vrijheid', van een waarachtige humane wereldgemeenschap moeten bevestigen ■

El Generico /27.10.2012

NEDERLAND

De nivellering versluiert drastische bezuinigingen

De eerste helft van november werden we dag in dag uit, van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, gebombardeerd met de term 'inkomensafhankelijk zorgpremie'. Maar eigenlijk was dat helemaal niet de issue. Als PvdA voorzitter Hans Spekman uitkraamt: "Nivelleren is een feest", dan weten we dat de kern van de vraag was:

hoe kan de PvdA 'nivelleren' het beste gebruiken om de arbeiders om de tuin te leiden en de bezuinigingen door de strot te duwen?

De inzet van campagne 'bruggen slaan' is dus een manier om een modus te vinden de maatregelen zodanig te presenteren dat het voor de uitbuiters, ofschoon ingrijpend, toch als rechtvaardig ervaren wordt. De inzet van 'de grootste schouders de zwaarste lasten moeten dragen' moet ook de meest fervente tegenstander van het kapitalisme, de arbeidersklasse, de argumenten uit handen slaan en de motieven ontnemen om zich op fundamentele grondslag te verzetten tegen de regeringsplannen. En dat tegen de achtergrond van een groeiende opinie in alle sectoren van de maatschappij dat de ellende en armoede in Nederland in de komende jaren, ondanks de door de PvdA bewierookte nivellering van de inkomens, alleen maar zal toenemen.

De bezuinigingsplannen zullen de verslechtering van de economie niet tegenhouden

- De huidige bezuinigingsplannen van Rutte II
- halen de benodigde 16 miljard euro aan bezuinigingen jaar waarschijnlijk niet binnen, zeker niet zolang ze in het kader van de Europese Unie mede garant staat voor de schulden van lidstaten zoals die van de PIGGS
  - brengen de staatsschuld niet binnen vereiste grenzen. De staatsschuld, die in 2013 op 71,3 procent wordt geschat zal op basis van het nieuwe regeerakkoord in 2017 uitkomen op 70,6 procent. En dat is bij lange na niet de vereiste 60% van de Europese Unie.
  - doen de private schulden (in het bijzonder de hypotheek) alleen nog maar toenemen en maken dat alle voorgestelde schuldsaneringsregelingen steeds minder effect hebben nu deze zijn overgeheveld naar gemeentelijk niveau, waar veel minder mogelijkheden bestaan, mede door de systematische korting op de financiële bijstand aan de gemeenten.

En er is inderdaad veel kritiek op de nieuwe regeringsplannen! De kritiek, die zich niet zozeer richt op de noodzaak van bezuinigingen c.q. ombuigingen, maar veel meer op het feit dat ze op allerlei maatschappelijke terreinen niets oplossen: niet op het terrein van de zorg, niet op het terrein van de woningbouwsector, niet op het terrein van de (explosieve) groei van de ziektekosten, niet op het terrein van het onderwijs, noch op het terrein van de werkloosheid of de pensioenen.

Enkele voorbeelden ter bevestiging van deze bewering:

- slechts 2% van de pensioenregelingen past binnen het voorgestelde fiscale kader van het nieuwe regeerakkoord (<http://amweb.nl> 09 november 2012)
- het onderwijs in Nederland moet, volgens het

(wordt vervolgd op pagina 6)

inhoud

- **Schoonmakersstrijd**
Solidariteit ≠ activisme..... 2
- **De gezondheidszorg: 'allen voor één en één voor allen'**
Onderlinge solidariteit = ... 2
= zorg voor ieders leven..... 3
- **Rosa Luxemburg**
Socialisme of barbaarendom..... 4
- **Na het bloedbad van Marikana**
Zuid-Afrika getroffen door massale stakingen..... 5
- **klassestrijd**
Waarom is het zo moeilijk om te strijden en hoe kunnen we die moeilijkheden te boven komen? 8

Solidariteit ≠ activisme

Enige tijd geleden heeft er zich in het internationalistisch milieu een discussie ontsponnen over steun aan en solidariteit met de strijd van de schoonmakers. Verdienen de schoonmakers in strijd de steun van de revolutionairen? Of revolutionairen aan elke uiting van arbeidersstrijd hun steun moeten geven is geen automatisch gegeven. Dit is erg afhankelijk van de omstandigheden waarin de strijd plaatsvindt. Opdat we ons gezichtspunt verruimen, breiden we in deze bijdrage het vraagstuk van de steun uit naar die van de solidariteit, beter gezegd: de klassensolidariteit.

Solidariteit als historisch fenomeen

Solidariteit is een historisch fenomeen. Pas in de 19e eeuw heeft het begrip solidariteit haar eigenlijke betekenis gekregen: de onderlinge saamhorigheid en de morele verplichting om samen te bouwen aan een samenleving zonder uitbuiting en onderdrukking. Sindsdien werd solidariteit de strijdkreet van de arbeidersbeweging. Solidariteit is de uiting van het klassenbewustzijn van het proletariaat, waaronder de revolutionairen vallen, over de noodzaak van eenheid in de strijd tegen het kapitalisme. Het verbindt het verleden met de toekomst: de zorg van de huidige generatie arbeiders voor een leefbare samenleving is een uiting van solidariteit met toekomstige generaties. "Het proletariaat ontwikkelt in zijn dagelijkse strijd een beginsel, dat overeenstemt met de historische taak die het te vervullen heeft – het beginsel van klassen-solidariteit, als uitdrukking van zijn eenheidsstreven. (...) Zelfs buiten de eenheidsorganisaties van de klasse drukt de solidariteit – haar uitdrukking op het individueel vlak daarbij inbegrepen – ook deze eenheid uit. Het proletariaat is de eerste klasse in wiens schoot er geen economische uiteenlopende belangen heersen; en in deze zin kondigt zijn solidariteit reeds de aard van de maatschappij aan waarvoor zij strijdt." (1)

De versterking van de eenheid binnen de klasse, de versterking van de onderlinge

solidariteit op klassenbasis kan alleen plaatsvinden doorheen een groeiend bewustzijn van het bestaan van antagonistische klassen en van een toenemend vertrouwen van de arbeidersklasse in eigen kracht. Dus als we serieus werk willen maken van de steun aan de strijd van dit of dat deel van de arbeidersklasse, dan kunnen we de internationale en historische dimensie van de solidariteit onmogelijk veronachtzamen. Want de ontwikkeling van een klassensolidariteit betekent de grondslag leggen voor een fundamenteel nieuwe ontwikkeling van de menselijke natuur.

Solidariteit is onbaatzuchtig: militanten van de klasse streven geen eigen eer of moreel gewin na. Het komt er niet op aan zich als de meest 'radicale onder de radicalen' voor te doen. Daarnaast heeft het ook niets te maken met het behalen van onmiddellijke successen. Integendeel: terwijl de burgerlijke revolutie van overwinning naar overwinning ging, "Maar de revolutie is de enige vorm van 'oorlog' (...) waar de uiteindelijke overwinning slechts door een reeks van 'nederlagen' kan worden voorbereid!" (2)

Directe actie is geen uitdrukking van klassensolidariteit

Wat betekent solidair zijn concreet? Betekent solidair zijn dat we deze of gene sector van de arbeidersklasse in dit of dat land moeten steunen? Het uitgangspunt van de internationalistische revolutionairen is altijd de arbeidersklasse als geheel, als internationaal fenomeen geweest. De inzet was en is de versterking van de strijd en de positie van die klasse t.o.v. haar vijand, de internationale bourgeoisie. Dat is ook de reden waarom steun of "deelname" aan hun specifieke strijd niet automatisch een bijdrage betekent aan de versterking van de strijd van het gehele proletariaat. Net zoals geen steun of "deelname" nog niet betekent dat er geen solidariteit is met de strijd van de arbeiders als internationale klasse.

In de geschiedenis van de arbeidersbe-

weging hebben revolutionairen enkele keren zelfs duidelijke oproepen gedaan om de strijd niet op te nemen, omdat de voorwaarden ongunstig waren en de arbeidersklasse er alleen maar totaal gedesoriënteerd zou uitkomen en/of een beslissende nederlaag zou oplopen. Ze deden dit om te voorkomen dat het vooruitzicht op een beslissende confrontatie met de repressieve, manipulatieve en politieke krachten van de bourgeoisie naar een nog niet te voorziene toekomst verschoven zou worden. De revolutionairen deden dit niet om de ruimte te hebben achteraf hun handen in onschuld te kunnen wassen, want als de arbeiders ondanks de waarschuwing toch de strijd aangingen, dan was de eerste reactie van de revolutionairen zeker niet om hun handen er vanaf te trekken.

1. Het duidelijkste voorbeeld van deze houding is die van Marx t.o.v. de Commune van Parijs. Hoewel hij er niet voor was dat de werkers van Parijs de strijd zouden opnemen tegen de Pruisische en Franse legers heeft hij, na de tragische nederlaag van het Parijse proletariaat, toch hun heldhaftigheid bezongen. Toen het definitieve gevecht in maart 1871 aan de arbeiders werd opgedrongen en zij geen andere uitweg zagen dan ze op te nemen, de opstand dus een feit werd, begroette Marx de revolutie met het grootste enthousiasme: "Parijs, nog uitgeteerd door een vijf maanden lange uithongering, aarzelde geen ogenblik. Heldhaftig besloot het, alle gevaren van het verzet tegen de Franse samenzweerders het hoofd te bieden, niettegenstaande het feit dat de monden van Pruisische kanonnen van zijn eigen forten nog steeds dreigend op de stad waren gericht." Zo " ...kwamen de werkelijke vrouwen van Parijs weer op straat, — heldhaftig, edelmoedig en opofferingsgezind als de vrouwen in de oudheid. Parijs, werkend, denkend, strijdend, bloedend, door de voorbereiding van een nieuwe maatschappij (...) stralend in de geestdrift van zijn historisch initiatief." (3)

2. Een erg wrang, maar ook duidelijk voorbeeld daarvan wordt gegeven door

de twee stakingen die in de Tweede Wereldoorlog in Nederland plaatsvonden: de Februaristaking in 1941 en de spoorwegstaking twee jaar later. In beide gevallen hadden arbeiders de strijd opgenomen, in beide gevallen was er een brede staking en toch waren de internationalistische revolutionairen wel solidair met de Februaristaking en niet met de spoorwegstaking. Waarom? De Februaristaking was een uitdrukking van een jaarlijkse verontwaardiging in de klasse t.o.v. de repressie tegen een deel van haar klassenbroeders, hun families en kennissen. De spoorwegstaking was een manoeuvre van de burgerlijke regering in Londen om sabotage en obstructie te plegen tegen de Duitse politiek-militaire macht, de vijand van de Nederlandse kapitalistische klasse.

In de huidige periode is de arbeidersklasse naarstig op zoek naar haar eigen identiteit. Zij voert nog geen verenigde strijd over sectoren, regionale en nationale grenzen heen. Gezien het gebrek aan vertrouwen in de kracht en de potentiële macht van de werkers om een betere toekomst op te bouwen is de druk van het streven naar onmiddellijke successen (het "immediatisme") groot. De laatste jaren uitte de combinatie van deze zoektocht en de immediatistische druk zich duidelijk in de pogingen van een aanzienlijk aantal politiek geïnteresseerde minderheden (onder de studenten bijv.) om zich solidair te verklaren met nagenoeg iedere staking die plaatsvindt. Stakingen die ze, naar de mate van hun mogelijkheden, op eigen houtje - soms zelfs in concurrentie met andere groepen - proberen aan de gang te houden of aan te zwengelen.

Wat is dan de beste manier om 'de strijd' te steunen? K. Fotia geeft een eerste aanzet: we kunnen de strijd van de werkers, het beste steunen door "onze energie zorgvuldig te doseren daar waar de potentie bestaat voor het vormen van algemene vergaderingen en autonome arbeidersnetwerken." Want "door onze energie als beweging te steken in puur actie om de actie en ons een te nonchalante houding ten opzichte van de rol van

de vakbond te permitteren, helpen we mee aan het reproduceren van een strijdmodel waar de vakbond de teugels stevig in handen houdt, laten we ons voor het karretje van de vakbondsbureaucratie spannen." Vandaar dat we "ons niet slechts mee moeten laten sleuren door de stroom van de gebeurtenissen. (...) We moeten leren op tijd in te schatten in welke richting de strijd zich ontwikkelt, zodat we ook tijdens de strijd kritisch reflecteren op de richting die ze uitgaat. (...) de aard van onze interventies moeten we tijdens de strijd kunnen aanpassen en de noodzaak tot autonome strijd openlijk blijven benadrukken..." (4)

We zijn het hiermee eens. Revolutionairen reageren niet op alles wat beweegt: arbeiders of andere uitgebuitten. We zijn niet als een hazewindhond, die het meteen op een rennen zet als er een voorwerp wordt weggeschoten. We analyseren eerst grondig of de voorwaarden voor de strijd gunstig zijn, welke vooruitzichten de strijd biedt, welke burgerlijke (vakbonds- of ultralinkse) krachten er nog aan de touwtjes trekken, enz.

Solidariteit wordt door de verdedigers van de 'directe actie' nagenoeg altijd tot uitdrukking gebracht vanuit een verkeerde gedachte dat het noodzakelijk is om steun te verlenen aan die sector van de uitgebuite klasse, die zogenaamd het meest zwakke, machteloze slachtoffers van het systeem is. Solidariteit wordt eveneens vaak tot uitdrukking gebracht in een streven erkend te worden als de initiator van en de meest fervente voorvechter in de strijd tegen het kapitalisme, in de verwachting of de hoop dat men in steeds bredere kringen beschouwd gaat worden als de enige echte voorvechter van rechtvaardigheid, gelijkheid en vrijheid.

Zo wordt een vertegenwoordiger van de studentenvakbond aan de universiteit van Liverpool, Martin Ralph, op verschillende anarchistische websites met instemming geciteerd vanwege het feit dat hij oproept tot de bezetting van iedere dienstverlening die wordt gesloten. "De werkers zouden hun eigen raden voor de plaatselijke strijd

DE GEZONDHEIDSZORG: 'ALLEN VOOR ÉÉN EN ÉÉN VOOR ALLEN'

Het aangekondigde ontslag van 250 werkers bij Kennemer Gasthuis heeft geleid tot heftige discussies. Een door de AbvaKabo geplande protestvergadering op 8 november vormde een cruciaal moment in de beslissing of er actief verzet wordt opgenomen of niet. Het Kennemer Gasthuis is namelijk niet het enige ziekenhuis waar ontslagplannen worden aangekondigd of al zijn doorgevoerd. Het kapita-

lisme legt ook zijn oplossing voor de crisis op bij het Gemini Ziekenhuis in Den Helder, het ziekenhuis Bethesda in Hoogeveen, bij Bernhoven in Uden, het Langeland Ziekenhuis in Zoetermeer, het Rode Kruis Ziekenhuis in Beverwijk. En dan hebben we het nog niet eens over de andere vormen van zorg waar driftig wordt gesnoeid en over de nieuwe plannen van de regering Rutte II, waarvan men aanneemt

dat ze in de loop van de komende jaren onder meer zullen leiden tot het ontslag van 60 á 80 duizend alpha-hulpen.

Nu stelt zich natuurlijk onmiddellijk de vraag: is het verantwoord om als verplegers of verzorgsters te gaan staken of andere acties te ondernemen, waarbij de patiënten aan hun lot worden over te laten? Op deze vraag probeert dit artikel een antwoord te geven.

De verdediging van de kwaliteit van de zorg en van het eigen leven als werker: één en dezelfde strijd

Een kwalitatief goede gezondheidszorg is niet alleen de uitdrukking van een gemeenschappelijk belang, maar ook van een onderlinge saamhorigheid, die in de maatschappij bestaat. Maar een dergelijke saamhorigheid sluit het eigenbelang, en de strijd voor de kwaliteit van het eigen leven van de verplegenden niet uit. Het opkomen voor de kwaliteit van de zorg aan de ene kant en de verdediging van de werk- en levensomstandigheden van de werkers aan de andere kant zijn daarom aspecten, die niet met elkaar in tegenspraak zijn. Het ene ligt in het verlengde van het andere. De verplegenden willen betere arbeidsvoorwaarden, een einde aan die torenhoge werkdruk, waardoor ze zich meer wasmachines voelen dan verplegenden, en een reële verdienste voor de grote verantwoordelijkheid die ze in hun werk moeten dragen. Tegelijkertijd willen ze een menswaardige zorg voor de patiënten, die menselijke wezens zijn en geen verhandelbare producten. De werkers in de zorg en verpleging gruwelen van de horrorpraktijken

die in het kapitalisme steeds meer gemeengoed worden in de gezondheidszorg.

Net zoals de werkers bij Viva!Zorggroep in 2011, de schoonmakers in het afgelopen voorjaar, hebben de verplegers bij het Kennemer Gasthuis momenteel waarschijnlijk ook het gevoel dat ze er alleen voor staan omdat ze met handen en voeten gebonden zijn aan de zorg voor de patiënten. Die zorg maakt dat, in de strijd tegen aantasting van de kwaliteit van het leven, zoiets als staken niet mogelijk is, want dat betekent dat de patiënten aan hun lot zouden worden overgelaten. De vraag die zich dan onmiddellijk stelt is: hoe kan dit gevoel van isolement en onmacht doorbroken worden? Een mogelijkheid zou kunnen zijn om de tactiek van actievoeren bij de bedrijven in de privé-sector te kopiëren, maar dan in de richting van de verantwoordelijke ministeries. Dat wil zeggen: de organisatie van blokkades of bezettingen van de betreffende ministeries en er zo voor zorgen dat het werk op die betreffende ministeries wordt stilgelegd.

Maar dit is nog geen garantie voor het doorbreken van de moeilijkheid waar de verplegenden - en zij

niet alleen - in de strijd op stuiten. Als de werkers in de zorg en verpleging zelf niet kunnen staken, dan bestaat er echter toch ook een andere mogelijkheid: onder de leus "hun strijd is onze strijd" kunnen ze pogingen in het werk stellen de strijd direct te richten op een algemene solidariteit tussen de werkers van alle sectoren. Want op die manier kan de strijd voor een reële waardering van het werk van de gezondheidswerkers en de strijd voor een kwalitatief goede gezondheidszorg meegenomen worden in de algemene strijd van de werkende klasse tegen de aanvallen van de kapitalistische regering en haar verschillende instituten.

Het levende voorbeeld: de massale staking van de arbeiders in Polen in 1980

Het grote voorbeeld, waaraan we kunnen refereren, is de massale staking die in augustus 1980 in Polen heeft plaatsgevonden. Toen beantwoordden zo'n tien miljoen arbeiders de oproep van het Arbeiderscomité van Gdansk om de strijd op te nemen. De regering, die op dat moment in feite niet langer het land bestuurde, stond machteloos. Het was het

Arbeiderscomité, waarvan de leden waren gekozen in de algemene vergadering van arbeiders, die de touwtjes in handen had. Ondanks de massale wil de strijd op te nemen was het was deze laatste dan ook die, in een algemene vergadering waaraan duizenden arbeiders deelnamen, besloot om de meest primaire levensvoorzieningen te waarborgen en de arbeiders van de elektriciteitscentrales, het openbaar vervoer, de levensmiddelenvoorziening en de gezondheidszorg op te roepen op hun plaats en aan het werk te blijven. Toen er, na een korte, maar vastberaden periode van strijd eenmaal een overeenkomst werd gesloten met de toenmalige Poolse regering, was dat een overeenkomst die alle arbeiders van heel Polen betrof. De miljoenen arbeiders, wier eisen op een gegeven moment waren ingewilligd, gingen daarna niet onmiddellijk weer aan het werk. Neen, op basis van de leus: 'één voor allen, allen voor één' gingen de ze pas weer aan het werk toen de eisen van alle werkers waren ingewilligd, daarbij inbegrepen de eisen van arbeiders, die op aanraden van het GAK, gewoon hadden doorgewerkt en daarmee de meest elementaire diensten in de periode van de staking hadden verzekerd.

moeten organiseren. En wij (activisten) zouden onze solidariteit moeten betuigen met iedere staking, iedere poortactie en iedere bezetting die plaatsvindt. Een strategie van 'directe actie' dus." (5)

De strijd van de schoonmakers

Ravotr beschrijft de strijd van de schoonmakers van het voorjaar van 2012 als volgt: "In de slotfase van de staking dreigde de bond dat, als de schoonmaaksector niet als geheel een bevredigend akkoord kon sluiten, de schoonmakers met afzonderlijke bedrijven een akkoord zouden sluiten." En hij beschouwt dat terecht als een werkwijze waarmee "de bond de deur openzette naar versnippering. (...) Dit, plus het verzwakken van de looneis, plus de onderbreking van de staking na amper een week, tekent de klassieke vakbonds aanpak: onderhandelen, sociaal partnerschap, staat centraal. Stakingen zijn hooguit aanvulling daarop. De bereidheid van de schoonmakers zelf om te staken, en lang ook, stond met die vakbonds aanpak op gespannen voet..." En "groeperingen, die nauw betrokken waren bij solidariteitsacties, (...) delen mee in dit psychologische proces waarin mensen zelfs bescheiden resultaten als grote victorie claimen. Het klopt misschien niet... (...) de koopkracht van de schoonmakers daalt niet. Maar van een stijging ervan is niet echt sprake." Toch stelt Ravotr: "Ook als dat juist is, dan is dat toch geen reden om de schoonmakers niet te steunen?" (6)

Wij zijn het eens met de kritiek op de vakbonden. Ravotr schijnt de strijd van de schoonmakers echter koste wat kost te willen steunen. Staat geen directe steunverlening of deelname aan deze strijd gelijk aan een verraad t.o.v. deze sector van de arbeidersklasse? Hebben de arbeiders de hulp nodig van de "steunverleners"?

Er waren momenten in de strijd van de schoonmakers waaruit kon worden afgeleid dat hun acties wel enig potentieel bevatte:

- bij de bezetting van de kantine van de VU in Amsterdam, begin maart, sloten de kantine medewerkers zich spontaan aan bij de schoonmakers. Hun eis om niet overgeheveld te worden naar de beduidend slechtere horeca-CAO werd spontaan opgenomen in de lijst van eisen van de schoonmakers.
- tijdens de manifestatie van het onderwijzend personeel in Amsterdam, op 6 maart, stond een schoonmaakster buiten de ArenA met een bord waarop stond geschreven: "Julie strijd is onze strijd".

Maar over het algemeen was de strijd van de schoonmakers, van het begin tot het einde, onder controle van de vakbond, geholpen door een enkele ultralinkse organisatie en een aantal oprechte, maar door ultralinkse ideologie misleide arbeiders. De vakbond sleepte via de zogenaamde organizers de schoonmakers mee in een reeks van uitputtende acties zonder werkelijk vooruitzicht op versterking, d.w.z. uitbreiding van hun strijd naar andere sectoren.

In de acties kregen de schoonmakers steun van andere groepen, zoals anarchisten, studenten en allerlei activisten. De schoonmakers ervoerden dat als positief en waren daar zeker verheugd over, omdat het isolement waarin ze – al enige tijd – verkeerden, daarmee enigszins scheen te worden doorbroken. Versterkte de steun die ze kregen inderdaad hun strijd? Doorbrak die daadwerkelijk hun gevoel, opgesloten te zijn in hun eigen sector? Het resultaat van alle 'solidariteit' met de schoonmakers verloor hen geenszins van hun gevoel van isolement en kon niet voorkomen dat hun acties door de vakbond plotseling beëindigd werd in een halfslachtig compromis.

Hoe komt het dat de solidariteitsacties en -verklaringen van deze steungroepen niet het gewenste effect hadden? De belangrijkste reden daarvan is omdat ze niet tegemoet kwamen aan de behoefte van de arbeidersklasse om de strijd tegen het kapitaal als één verenigde strijd te voeren,

door de eisen van de schoonmakers en die van andere sectoren onder één en dezelfde noemer te brengen onder de leus: "julie strijd is onze strijd". Dat is een devies dat de strijd van de hele klasse met elkaar verbindt. Dat is de manier waarop de solidariteit van de klasse zich werkelijk tot uitdrukking brengt!

Als groepen of kameraden, die de strategie van de directe actie aanhangen, net zoals de werkers in de zorg, bouwvakkers, machinisten, ambtenaren, enz. zich bij de strijd van de schoonmakers vervoegen onder de leus "wij zijn ook schoonmakers", dan sluiten zij eerder een mogelijkheid tot uitbreiding van de strijd uit, aangezien de beweging zich als specifieke strijd van de schoonmakers definieert. Zo'n strategie versnipperd de strijd van de werkers op termijn, in plaats van haar één te maken.

Betekent dit alles dat de schoonmakers deze strijd niet hadden moeten voeren? Betekent dit dat de acties van alle steungroepen tevergeefs waren? Als deze strijd bijdraagt aan de ontwikkeling van het klassenbewustzijn, en niet enkel tot ontmoediging en/of illusies leidt, dan was zij zinvol. Opdat de strijd en de nederlaag tot bewuste ervaring wordt, opdat de schoonmakers hun strijd niet voor niets zijn gestreden, moet een zo breed mogelijk deel van de klasse de lessen eruit trekken. Het is de taak van de revolutionairen hieraan bij te dragen. Wij zeggen: ja aan de solidariteit, ja aan de strijd, maar niet blindelings ■

Melis & Alex / 12.12.2012

(1) Internationale Revue nr. 23, Het vertrouwen en de solidariteit in de strijd van het proletariaat (deel II), <http://nl.internationalism.org/node/985>

(2) Luxemburg, Orde heerst in Berlijn, <http://www.marxists.org/nederlands/luxemburg/1916/1916pamfletten.htm>

(3) Marx, De burgeroorlog in Frankrijk, <http://www.marxists.org/nederlands/marx-engels/1871/1871burgeroorlog.htm>

(4) Fotia, Reflecties over de schoonmakersstrijd, <http://anarcho-syndicalisme.nl/wp/?p=1623>

(5) Phil Dickens, Truth, Reason and Liberty
(6) Rooieravotr, Schoonmaakstaking: terugblik en balans, <http://peterstormschrijft.wordpress.com/2012/09/14/schoonmaakstaking-terugblik-en-balans/>

Internationalistisch milieu

Groet aan de ASB: geen reformistische vakbondsstrijd, maar revolutionaire zelfstandige strijd <http://nl.internationalism.org/node/987>

Al geruime tijd nemen de Anarcho-Syndicalistische Bond (ASB) en de Internationale Kommunistische Strooming (IKS) in Nederland gelijksoortige of gedeelde initiatieven met betrekking tot kwesties als de arbeidersstrijd en de oorlog. Op de site van de ASB en in Buiten de Orde is er een artikel verschenen van K. Fotia (ASB) over "Perspectieven in klassenstrijd en zelforganisatie". Dit artikel verdient aller aandacht, omdat het een aantal elementen bevat, die niet alleen gaan over de noodzaak tot strijd, maar ook en vooral over de manier waarop de werkers hun strijd kunnen organiseren.

Crisis

Discussiecyclus over de crisis (deel 1) : is de crisis tijdelijk en te wijten aan een ontsporing? <http://nl.internationalism.org/node/1003>

In de maanden april en mei van 2012 heeft de IKS een cyclus van drie debatten georganiseerd omtrent de crisis, samen met zijn sympathisanten en andere belangstellenden vanuit meerdere invalshoeken. In de discussie legden wij de nadruk op de debatcultuur en spoorden iedereen aan om zich in het debat te mengen. Wij onderstreepten dat het geen zaak is van experts, want de grote burgerlijke economische experts zelf hadden de crisis NIET zien aankomen. En toch domineren zij nu het debat in de media. Er werd gesteld dat het voor ons de hoogste tijd is om naar degelijke argumenten te zoeken over de oorzaken van de steeds weerkerende en erger wordende symptomen van de crisis en waarom het steeds duidelijker lijkt op een crisis van het kapitalisme als systeem, zowel op economisch, sociaal als politiek vlak. De vraag dringt zich op: hervorming of revolutionaire omwenteling?

Imperialisme

Inleiding Discussiegroep Spartacus: Wat is imperialisme? In welke context ontstaat het? Waar komt het vandaan? <http://nl.internationalism.org/node/1004>

De inleiding voor een discussie op één van de bijeenkomsten van de discussiegroep Spartacus te Antwerpen. De inleiding geeft een goed beeld van de ontwikkeling van het begrip imperialisme in de loop der eeuwen, van de antieke tot de kapitalistische maatschappijvorm, wat wij op die avond ook hebben benadrukt.

Klassenstrijd

Wildcat strike in Antep (Turkey): "We want to live like human beings" <http://en.internationalism.org/iconline/201209/5116/wildcat-strike-antep-turkey-we-want-live-human-beings>

De strijd van het proletariaat in de wereld is onderhevig aan een media-black-out, georganiseerd door de burgerij. Vandaar dat we het belangrijk vinden het nieuws over de meest significante mobilisaties te verspreiden. Om die reden publiceren we de vertaling van grote stukken uit een artikel van onze Turkse afdeling over een wilde staking in Antep.

Sexuele vrijheid

Sexual freedom is impossible under capitalism <http://en.internationalism.org/iconline/201206/5004/sexual-freedom-impossible-under-capitalism>

Een bijdrage van een nauwe sympathisant tot de lopende discussies en verheldering over een brandend sociaal onderwerp van deze tijd – "rechten" voor holebi's – vanuit een proletarisch perspectief. We waarderen de focus die de kameraad koos om dit artikel te schrijven. We denken dat het verfrissend is het onderwerp vanuit het oogpunt van menselijke emoties te benaderen. We zijn het ook eens met de kameraad zijn politiek begrip en argumentatie.

Wetenschap

Reading notes on science and Marxism <http://en.internationalism.org/iconline/201203/4739/reading-notes-science-and-marxism>

Een artikel over de relatie tussen marxisme en wetenschap. Het groepeert een paar gedachten van Marx en Engels over het onderwerp samen met moderne wetenschappelijke en historische analyses over wetenschap. Het sluit af met een korte kritische reflectie over Karl Popper.

Kunst en cultuur

Football: beautiful game, pity about the nationalism <http://en.internationalism.org/wr/335/beautifulgame>

Notes toward a history of art in ascendant and decadent capitalism <http://en.internationalism.org/iconline/201206/4977/notes-toward-history-art-ascendant-and-decadent-capitalism>

= zorg voor ieders leven

Solidariteit zoeken bij de klassebroeder; werkend of werkloos, in deze of gene sector

Hoewel staken voor niemand een hobby is, onderschrijven we het volgende argument : als de kapitalistische staat niet de voorwaarden kan garanderen voor een goede gezondheidszorg (....) dan zou ons motto moeten zijn: 'staak het werk'. En niet omdat het werk neerleggen per definitie leuk is, maar omdat ieder vorm van verzet (betogen, algemene vergadering, delegaties uitsturen) tegen de maatregelen de verpleging en de verzorging per definitie op een laag pitje zet. En als de verplegenden de patiënten niet geheel en al aan hun lot over kunnen laten, dan is – naar het voorbeeld van Polen 1980- de enige mogelijkheid om in zelf georganiseerde bijeenkomsten te besluiten om solidariteit te gaan zoeken in andere sectoren. Met andere woorden: net zoals dat in augustus 1980 in Polen gebeurde, andere werkers op te roepen om in hun strijd, naast de eigen eisen, ook die van hun verplegende en verzorgende klassebroeders en –zusters op te nemen. Zoals dat bijvoorbeeld ook al afgelopen voorjaar gebeurde toen de schoonmakers de eisen van de werkers in de kantine van de VU te Amsterdam in hun eisenpakket opnamen.

Solidariteit kan zich niet langer beperken tot de eigen regio of de eigen sector, zoals in de strijd van de werkers bij Viva!Zorggroep vorig jaar gebeurde en waardoor het isolement, waarin ze verkeerden, dus niet doorbroken werd. In de loop van dit jaar vonden er allerlei acties plaats in de thuiszorg: in Rotterdam:

vierde staking (18 oktober); in Emmen: protestacties (30 oktober); in Montferland: manifestatie (29 oktober); in Schiedam, Maassluis en Vlaardingen: demonstratie (25 oktober). Maar net als bij de werkers van Viva! Zorggroep in 2011, bleven al deze acties ook verstrikt in de eigen sector, de eigen regio. Desalniettemin staan we achter de strijd van welk deel van de arbeidersklasse dan ook, de verplegenden en verzorgenden inbegrepen, zelfs als die gekenmerkt wordt door een aantal zwakheden, die de werkers verhinderen de solidariteit op een meer algemene wijze tot uitdrukking te brengen.

Om ons verzet effectief te maken moeten we solidariteit zoeken bij, om het even, welke werkers dan ook; al zou het zijn bij de studenten wier studiebeurs wordt afgepakt of bij de arbeiders van de facilitaire diensten van Unilever, die allemaal geconfronteerd worden met een loonaanbod, dat minder is dan wettelijk noodzakelijk. We moeten daadwerkelijk onze klassebroeders en –zusters

opzoeken en daarbij is het onvermijdelijk ons te vervoegen bij met de betogingen, de algemene vergaderingen van die arbeiders die ook met ontslag, verlaging van hun loon, verlaging van hun werkloosheidsuitkering of een andere uitkering bedreigd worden. Iets wat bijvoorbeeld al gebeurd is bij de arbeiders van de Rietlanden in de Amsterdamse haven, de werkers bij Kalkzandsteenfabriek Calduran, onder andere in Harderwijk, de 170 werkers bij Philips Lighting in Eindhoven en de werkers bij talloze bedrijven in de bouw.

De bourgeoisie beseft dat er een wil bestaat in de klasse om solidariteit te betuigen en te zoeken met arbeiders in andere sectoren en andere regio's. De werkers worden zich meer bewust dat de strijd voor hun en voor anderen kwaliteit van leven alleen effectief kan zijn als de strijd massaler wordt, als de werkers van de verschillende sectoren en regio's zich verenigen in één algemene strijd. Om te voorkomen dat zoiets gaat plaatsvinden, begint de vakbond – erop vooruitlopend – alvast zelf solidariteitsbetuigingen te organiseren. Maar ze doet dat dan in een richting die niet veel perspectief biedt op een daadwerkelijke solidariteit tussen alle werkers, maar beperkt dat oftewel tot de regio oftewel tot de eigen sector. Zo heeft de vakbond bij Tata Steel op 17 oktober bijvoorbeeld een solidariteitsbetuiging naar buiten gebracht, waarin wordt gesteld dat de arbeiders bij Tata Steel hun steun betuigen met de werkers van de Rietlanden. (1)

Wij moeten de uitbreiding dus niet geheel en al overlaten aan de vakbonden, want die proberen het altijd te beperken tot een symbolische solidariteit of

tot een beperkte vorm van solidariteit. Als werkers moeten we een werkelijke solidariteit ontwikkelen door zelf afvaardigingen te sturen om de discussie aan te gaan met andere werkers in actie. Dat is de enige manier waarop effectief verzet opgebouwd kan worden tegen de verslechtering van de eigen levensomstandigheden, tegen de verslechtering van de kwaliteit van de zorg voor de huidige cliënten en voor de verpleging van alle toekomstige patiënten. Bewustzijn van de valstrikken van de vakbonden en solidariteit tussen alle werkers is de enige manier om vruchtbaar verzet te plegen tegen de massale afbraak van het welzijn in de huidige en ook in een toekomstige samenleving ■

Melis / 03.11.2012

(1) Hoe de vakbond met de arbeiders 'te werk gaat' laat zich zien in de ruim vijf weken durende strijd van de 120 arbeiders bij kolenvoerbedrijf Rietlanden Terminals in Amsterdam. Nadat de vakbond de staking permanent heeft opgesloten in het eigen bedrijf en geïsoleerd van de strijd van haar klassebroeders in de andere sectoren (die soms bijna naast de deur plaatsvonden) heeft de vakbond FNV Havens hem op een gegeven moment beëindigd. Waarom? Omdat, aldus de vakbond, een staking niet veel nut meer heeft als de schepen hun ladingen bij een ander bedrijf ophalen. "De economische schade die wij via de staking aan het bedrijf toebrechten, had zijn effect verloren" (sic).

Socialisme of barbarendom

Wij publiceren hieronder delen uit het eerste hoofdstuk (1) van de brochure van Rosa Luxemburg *De Crisis van de Sociaal-democratie* (2). Deze meesterlijke tekst van 1915 is bedoeld als een bron van inspiratie voor de problemen waar het proletariaat momenteel mee te kampen heeft. Achtereenvolgens geconfronteerd met een van de ergste slachting in de geschiedenis van de mensheid, de Eerste

Wereldoorlog (3) en het verraad van de sociaal-democratie, dat heeft bijgedragen aan de inlijving van de arbeiders van alle landen in het imperialistische bloedbad, geeft Rosa Luxemburg niet toe aan de ontmoediging. Integendeel! Ze pleit voor een levend, niet-dogmatisch marxisme, bepaald door de wetenschappelijke methode, die de fouten en de nederlaag confronteert om de lessen te

trekken en de toekomst beter voor te bereiden. Want deze revolutionaire heeft een onwrikbaar vertrouwen in de toekomst en in het vermogen van het wereldproletariaat om haar historische missie te vervullen: bewust te vechten voor de emancipatie van de gehele mensheid. IKS

Het is over met de dronkenschap [...] De treinen met reservisten worden niet meer met gejubel begeleid door de meeholende jonge meisjes, zij groeten het volk niet meer uit de vensters van de wagons met vrolijk gelach [...]. In de nuchtere atmosfeer van de grauwe dag weerklinkt een ander koor: het hese geschrei van de gieren en hyena's van het slagveld. [...] Het in augustus, in september vervoerde en patriottisch opgewarmde kanonnenvoer rotweg in België, in de Vogezen, in de regio van de Masurische meren, op kerkhoven, waar de jacht op de winst machtig tot bloei komt. Het gaat er om, gauw de oogst in deschuren te brengen. [...] Aan de andere kant van de oceaan strekken zich duizend begerige handen uit om mee te graaien. De zaken bloeien op de puinhopen. Steden worden tot ruïnes, dorpen tot kerkhoven, landerijen tot woestenijen, volkeren tot hopen bedelaars, kerken tot paardenstallen, [...].

Geschonden, onteerd, wadend in het bloed, druipend van het vuil: zo staat de burgerlijke maatschappij voor ons, zo is zij! Niet als ze, keurig en oprecht, cultuur en filosofie, moraal en orde, vrede en recht beoefent, maar als een verscheurend beest, als de heksensabbat van de anarchie, en als een pestadem voor de cultuur en de mensheid zich in haar ware, naakte gedaante vertoont.

Temidden van deze heksensabbat voltrok zich een wereldhistorisch drama: de capitulatie van de internationale sociaaldemocratie. Het zou voor het proletariaat het toppunt van domheid zijn om toe te geven en deze capitulatie of deze catastrofe toe te dekken, dat is het ergste wat het proletariaat zou kunnen overkomen. "De democraat" (d.w.z. de revolutionaire kleinburger), zo zegt Marx, "komt net zo onberispelijk en onschuldig uit de smadelijkste nederlaag te voorschijn, als hij die strijd is aangegaan: met de nieuw verkregen overtuiging, dat moet overwinnen, niet omdat hijzelf en zijn partij het oude standpunt prijsgeven, maar omgekeerd, omdat hij verwacht dat de verhoudingen in de richting van zijn geest evolueren". Het moderne proletariaat komt anders uit de historische beproevingen te voorschijn. Reusachtig als zijn taken zijn, zijn ook zijn fouten. Er bestaat geen vastgelegd en voor altijd geldig schema, er bestaat geen onfeilbare leider die het proletariaat de weg toont, die het moet gaan. Ze heeft geen andere meesters dan de historische ervaring. De nauwe weg van haar bevrijding is niet alleen geplaveid met een onbegrensde lijden maar ook met onnoemelijke fouten. Het doel van zijn reis, zijn bevrijding, zal hij slechts bereiken als hij uit eigen fouten weet te leren.

Zelfkritiek, niets ontziende, wrede, tot de kern der dingen doordringende zelfkritiek, dat is de adem en het licht van de proletarische beweging, zonder welke ze niet kan leven. In de huidige wereldoorlog is het proletariaat gezonken als nooit tevoren. Het is een ramp voor de mensheid. Maar het socialisme zou alleen verloren zijn als het internationale proletariaat de diepte van die val niet zou willen peilen en daar niet de lessen uit zou willen trekken.

Wat er nu op het spel staat is het gehele laatste hoofdstuk in de vijfenveertigjarige ontwikkeling van de moderne arbeidersbeweging. Wat wij beleven is de kritiek, de balans van onze arbeid van bijna een halve eeuw. De val van de Commune van Parijs had de eerste fase van de Europese arbeidersbeweging en van het einde van de 1e Internationale afgesloten. Toen begon er een nieuwe fase. In plaats van de spontane revoluties, opstanden, barricadegevechten, waarna het proletariaat telkens weer in zijn passieve toestand terug viel, begon de stelselmatige strijd van elke dag. Het gebruik van het burgerlijke parlementarisme, de massaorganisatie, de samensmelting van de economische en de politieke strijd en van het socialistisch ideaal met de hardnekkige verdediging der directe dagelijkse belangen. Voor de eerste keer werd de zaak van het proletariaat en zijn bevrijding geleid door het licht van een ster: van een strenge wetenschappelijke leer. In plaats van de sekten, de scholen, de utopieën, de ervaringen die iedereen op eigen houtje opdeed in eigen land, bestond er een en dezelfde theoretische internationale grondslag, een gemeenschappelijke basis, die de landen in één bundel samenbracht. De marxistische theorie gaf aan de arbeidersklasse der gehele wereld een kompas in handen, om wegwijs te worden in de draaikolk van de dagelijkse gebeurtenissen, om haar dagelijkse strijdtactiek te richten op het onveranderlijke einddoel.

De Duitse sociaaldemocratie was de draagster, de kampvechtster en de behoeder van deze nieuwe methode. [...] Zij heeft ten koste van talloze offers, van een onvermoeide minutieuze arbeid de sterkste en meest voorbeeldige organisatie opgebouwd, de grootste pers geschapen, de doeltreffendste middelen voor scholing en voorlichting in het leven geroepen, de geweldigste kiezersmassa om zich geschaard, de talrijkste parlementaire mandaten bevochten. De Duitse sociaaldemocratie gold als de zuiverste belichaming van het marxistische socialisme. Zij had en maakte aanspraak op een speciale plaats als de leermeesteres en leidster van de 1e Internationale. [...] De Franse, de Italiaanse en de Belgische sociaaldemocratie, de arbeidersbeweging van Nederland, Scandinavië, Zwitserland, de Verenigde Staten traden met steeds grotere ijver in haar voetstappen. De Slavische landen echter, de Russen en de sociaaldemocraten van de Balkan, keken naar haar op met een onbegrensde, bijna kritiekloze bewondering. [...] Op de congressen, in de bijeenkomsten van het Internationale Socialistische Bureau werd onderworpen aan de Duitse mening. [...] "Voor ons, Duitsers, is dit onaanvaardbaar," was in de regel voldoende om de oriëntatie der Internationale te bepalen. Met blind vertrouwen gaf zij zich over aan de leiding van de bewonderde, machtige Duitse sociaaldemocratie: zij was de trots van elke socialist en de schrik van de heersende klassen in alle landen.

En wat beleefden wij in Duitsland toen de grote historische beproeving zich aandeede? De diepste val, de meest geweldige ineenstorting. [...] Daarom moeten

we ook bij haar beginnen, door de analyse van haar val. [...] De arbeidersklasse durft de waarheid, zelfs als deze voor haar de bitterste beschuldiging inhoud, zonder vrees in de ogen te kijken, want haar zwakte is slechts een afdwaling en de strenge wet van de geschiedenis geeft haar de kracht terug, en waarborgt haar uiteindelijke overwinning.

De nietsontziende zelfkritiek is voor de arbeidersklasse niet alleen een vitaal recht, zij is voor haar ook de hoogste plicht. Op onze boottocht voeren wij de grootste schatten der mensheid mee, met wier bewaking het proletariaat belast was. En terwijl de burgerlijke maatschappij, geschonden en onteerd door de bloedige orgie, haar noodlot verder tegemoetsnel, moet het internationale proletariaat zich vermannen, en hij zal het doen, om de gouden schatten verzamelen, die het in een ogenblik van verwarring en zwakte in de wilde draaikolk van de wereldoorlog naar de bodem liet afzinken.

Eén ding is zeker: de wereldoorlog betekent een ommekeer voor de wereld. [...] De wereldoorlog heeft de voorwaarden van onze strijd veranderd en onszelf het meest. Niet dat de fundamentele wetten der kapitalistische ontwikkeling, de oorlog op leven en dood tussen kapitaal en arbeid een wijziging of 'verzachting' zouden hebben ondergaan. [...] Maar na de uitbarsting van de kapitalistische vulkaan, heeft het tempo van de ontwikkeling zo'n geweldige stoot gekregen, dat de hevigheid van de botsingen in de maatschappij, de reusachtige omvang van de taken die onmiddellijk voor het socialistische proletariaat oprijzen, dat de hele geschiedenis van de arbeidersbeweging tot nog toe slechts een tere idylle schijnt te zijn geweest. [...] Laten we ons in herinnering roepen hoe wij, kort geleden nog, de toekomst omschreven:

[...] Het officiële vlugschrift van de partij: *Imperialisme of Socialisme*, dat enige jaren geleden in honderdduizenden exemplaren verspreid werd, besloot met de woorden: "Zo groeit de strijd tegen het imperialisme steeds meer uit tot een beslissende strijd tussen kapitaal en arbeid. Oorlogsgevaar, duurte en kapitalisme. Vrede, welvaart voor allen, socialisme! Zo stelt zich het probleem. De geschiedenis gaat grote beslissingen tegemoet. Onafgebroken moet het proletariaat aan zijn wereldhistorische zaak werken, de macht van zijn organisatie en de klaarheid van zijn bewustzijn versterken. Wat er ook moge gebeuren, oftewel een arbeidersklasse die, door de kracht die ze vertegenwoordigt, er in slaagt de mensheid de vreselijke gruwelijkheden van een wereldoorlog te besparen, hetzij een kapitalistische wereld die in de geschiedenis ten onder gaat, op dezelfde manier als zij daaruit voortgekomen is: in bloed en geweld. Op dit historische moment zal de arbeidersklasse er klaar voor zijn en alles wat telt is dat ze klaarstaat". [...] Nog een week voor het uitbreken van de oorlog, op 26 juli 1914, schreven Duitse partijbladen: "Wij zijn geen marionetten, wij bestrijden met z'n allen een systeem, dat de mensen maakt tot willoze werktuigen van de

blinde heersende verhoudingen, dit kapitalisme, dat zich klaarmaakt om het naar vrede hunkerende Europa in een dampend slachthuis te veranderen. Als het verderf doorgaat, als de vastbesloten vredeswil van het Duitse en van het internationale proletariaat, dat zich in de komende dagen in machtige demonstraties zal openbaren, niet in staat zou zijn de wereldoorlog te verhinderen, dan moet de laatste in ieder geval de laatste oorlog, de zonsdorgang van het kapitalisme worden". (Frankfurter Volksstimme). [...] En toen kwam het ongehoorde, de buitensporige, nog nooit vertoonde gebeurtenis, de 4de augustus 1914.

Of het zo moest komen? [...] Het wetenschappelijke socialisme heeft ons geleerd de objectieve wetten van de geschiedkundige ontwikkeling te begrijpen. De mensen maken hun geschiedenis niet geheel vanaf nul. Maar zij maken de geschiedenis zelf. Het proletariaat is in zijn actie afhankelijk van de bestaande graad van rijpheid der maatschappelijke ontwikkeling, maar de maatschappelijke ontwikkeling voltrekt zich niet buiten het proletariaat om; hij is evenzeer haar drijfveer en oorzaak als haar product en gevolg. Zijn actie maakt deel uit van de geschiedenis door bij te dragen aan haar richting. En wanneer wij ons net zomin kunnen losmaken van de geschiedkundige ontwikkeling als een mens van zijn schaduw, kunnen wij haar val toch bespoedigen of vertragen. Het socialisme is de eerste volksbeweging in de wereldgeschiedenis die tot doel heeft, en door de geschiedenis geroepen is, het maatschappelijke leven van de mensen een bewuste zin, een planmatige gedachte en daarmee een vrije wil te geven. Daarom noemt Friedrich Engels de uiteindelijke overwinning van het socialistische proletariaat een sprong van de mensheid uit het dierenrijk in het rijk van de vrijheid. Maar deze sprong is zelf aan ijzere wetten van de geschiedenis, aan duizenden voorafgaande spruiten van de evolutie, een smartelijke en al te langzame ontwikkeling gebonden. Doch zij kan nooit volbracht worden, als er uit alle door de evolutie opgehoopte stof van de materiële voorwaarden niet de vonk van de bewuste wil van de grote volksmassa ontvlamt. De overwinning van het socialisme zal niet als een noodlot van de hemel neerdalen. Hij kan slechts door een lange reeks van geweldige krachtproeven tussen de oude en nieuwe machten bevochten worden, [...] Friedrich Engels heeft eens gezegd: "De burgerlijke maatschappij staat voor een dilemma, hetzij de overgang naar het socialisme of terugvallen in het barbarendom". Wat betekent terugvallen in het barbarendom op onze hoogte van de beschaving, die we nu in Europa kennen? Wij hebben allen die woorden tot nu toe gedachteloos gelezen en herhaald zonder hun verschrikkelijke ernst te realiseren. Op dit ogenblik toont een blik om ons heen aan, wat een terugval van burgerlijke maatschappij in het barbarendom betekent. Deze wereldoorlog is een terugval in het barbarendom. De zegepraal van het imperialisme leidt tot vernietiging van de cultuur, sporadisch gedurende het verloop van de moderne oorlog, en definitief als de periode van wereldoorlogen,

die nu begonnen is, zich ongehinderd tot haar laatste consequentie zou kunnen ontplooiën. Wij staan dus thans voor de keus, precies zoals Friedrich Engels een mensenleeftijd, nu veertig jaar, geleden, voorspelde: hetzij de overwinning van het imperialisme en ondergang van elke beschaving, ontvolking, verwoesting, onttaarding, één groot kerkhof zoals in het oude Rome, dan wel de overwinning van het socialisme, dat wil zeggen de bewuste strijd van het internationale proletariaat tegen het imperialisme en zijn methode: de oorlog.

Dit is een dilemma der wereldgeschiedenis. Afhankelijk van de beslissing van het klassenbewuste proletariaat zal de weegschaal van de wereldgeschiedenis de ene of de andere kant – of nog beter: onbeslist – doorwegen. Het proletariaat moet resoluut het geheime wapen van haar revolutionaire strijd in op de weegschaal werpen. De toekomst van de beschaving en van de mensheid hangt er van af. In deze oorlog heeft het imperialisme overwonnen. Door het hele gewicht van zijn bloedig wapen van de volkerenmoord erop te werpen heeft het de weegschaal doen doorwegen in de richting van de afgrond, van de doodsheid en desmaad. Het hele rookgordijn van de naargeestigheid en de smaad kunnen slechts tenietgedaan worden als wij, in het midden van de oorlog, uit de oorlog de lessen trekken, als het proletariaat erin slaagt om zich te herpakken en ermee stopt een slaaf te zijn die wordt gemanipuleerd door de heersende klassen en meester wordt over zijn eigen bestemming.

De arbeidersklasse moet duur betalen voor elke stap in de bewustwording van haar historische roeping. De weg naar Golgotha van haar klassenbevrijding is met vreselijke offers bezaaid. De Juni-strijders, de slachtoffers van de Commune, de martelaren van de Russische revolutie, wat een eindeloze reeks van bloedige spookbeelden. Maar die mensen waren allemaal op het veld van eer gevallen, zij zijn, zoals Marx over de helden van de Commune schreef "voor altijd bijgezet in het grote hart van de arbeidersklasse". Nu vallen miljoenen proletariërs van alle landen op het veld van de smaad, van de broedermoord, van de zelfvernietiging, met het slavengedrag op de lippen. Ook dat kon ons niet bespaard blijven. Wij lijken werkelijk op de Joden, die Mozes door de woestijn leidt, maar wij zijn niet verloren en wij zullen overwinnen, op voorwaarde dat wij niet verleerd zijn om te leren. En zou de tegenwoordige leidster van het proletariaat, de sociaaldemocratie, niet kunnen leren, dan zal zij ondergaan om "plaats te maken voor de mensen, die tegen een nieuwe wereld opgewassen zijn" ■

Junius (1915)

(1) De titel daarvan is: Socialisme of barbarendom.

(2) Hij is ook bekend onder de naam De Juniusbrochure, een pseudoniem dat door Rosa werd gebruikt om hem te ondertekenen; de tekst is integraal beschikbaar op de website marxists.org.

(3) De ergste verschrikkingen komen daarna, zoals die van de Tweede Wereldoorlog.

NA HET BLOEDBAD VAN MARIKANA

Zuid-Afrika getroffen door massale stakingen

In september analyseerde de IKS de context waarin op 16 augustus de massamoord plaatsvond op stakende mijnwerkers in Marikana, gepleegd door de Zuid-Afrikaanse politie (zie de Engelse en Franse website).

We laten zien hoe de vakbonden en de regering de arbeiders in feite in een dodelijke valstrik hebben gelokt om de dynamiek van de strijd, die 'de grootste Afrikaanse democratie' sedert een aantal maanden teistert, te wurgen. Terwijl haar

agenten de arbeiders ongestraft aanvielen en vermoordden, zwaaide de bourgeoisie met het thema van de apartheid om de zwarte werkers af te leiden naar het steriele terrein van de zogenaamde rassenstrijd, waar ze het slachtoffer van zouden zijn.

Ook al leken de stakingen zich uit te breiden naar andere mijnen, het was niet mogelijk om met zekerheid te bepalen of ze daadwerkelijk zouden afglijden naar het terrein van het conflict tussen de rassen of zich verder zouden uitbreiden.

Sinds de publicatie van dit artikel, waren we getuige van de grootste stakingsbeweging in Zuid-Afrika sinds het einde van de apartheid in 1994. Deze stakingen zijn dubbel belangrijk omdat ze aantonen - voor het geval dit nog noodzakelijk was - dat achter het zogenaamde economische mirakel van de 'opkomende landen', zoals overal elders, groeiende armoede schuilt. Ze laten ook zien dat de arbeiders overal ter wereld, verre van tegenstrijdige belangen te hebben, vechten tegen de onwaardige levensomstandigheden die het kapitalisme oplegt. Als zodanig maken de stakingen die Zuid-Afrika op zijn grondvesten doen schudden, ondanks de zwakheden waar we op terugkomen, deel uit van de arbeidersstrijd overal ter wereld.

Tegen de mijnwerkers: de Staat verdeelt ze, put ze uit en terroriseert ze

Na het bloedbad van 16 augustus leek de strijd, verpletterd door het gewicht van de manoeuvres van de bourgeoisie, buiten adem te geraken. Inderdaad, terwijl de staking zich met identieke eisen, uitbreidde naar verschillende andere mijnen, werd er een overleg georganiseerd, enkel en alleen tussen de 'haaien' van Marikana. Met andere woorden tussen de vakbonden, de directie en de Staat, onder de heilige bemiddeling van vooraanstaande kerkleiders. De manoeuvre was bedoeld om de uitbreiding van stakingen te stoppen door de arbeiders te verdelen tussen enerzijds diegenen die profiteerden van de onderhandelingen en alle media-aandacht kregen en anderzijds diegenen, die in volle onverschilligheid met de staking begonnen, maar wel de aandacht kregen van de (blanke en zwarte) politie die hun campagne van terreur, provocatie en nachtelijke invallen voortzette.

De vakbond AMCU maakte gebruik van de wilde staking van de 10de augustus in Marikana om stoottroepen te lanceren in een bloedige bendeoorlog tegen haar rivaal, de MUN. Op het strijdtoneel moedigde ze de arbeiders aan om de mijnwerkers, die

weer aan het werk waren gegaan, fysiek aan te pakken: "De politie kan ze niet de hele tijd beschermen, de politie slaapt niet met hen in hun kazernes. Als je gaat werken, moet je weten dat je de gevolgen ervan zal moeten dragen." Door de media black-out, die op grove wijze werd toegepast ten opzichte van deze strijd, zijn we niet in staat om te bepalen of de werkers daadwerkelijk aan het geweld hebben toegegeven of dat de vakbonden, onder de dekking van de stakingen, hun afrekening hebben voortgezet. Het blijft een feit, dat er in de loop van de beweging, een aantal moorden en aanslagen zijn gepleegd.

Hoewel de propaganda over de "terugkeer van de apartheid" door de arbeiders nooit echt serieus genomen werd, is de strijd in een die context inderdaad weggeëbd. Nochtans, in dit stadium, kent de beweging een nieuw leven.

De staking breidt zich uit

Op 30 augustus vernam de bevolking via de The Star, de krant van Johannesburg, dat het bericht dat de politie op de mijnwerkers van Marikana hadden geschoten uit 'wettige zelfverdediging', een schaamteloze leugen is. De autopsierapporten toonden aan dat mijnwerkers, toen ze probeerden aan hun beulente ontsnappen, in werkelijkheid in de rug waren geschoten. Volgens verschillende getuigenissen van journalisten ter plaatse zouden de politie zelfs de stakers achterna zijn gelopen om ze koelbloedig te vermoorden. Op nagenoeg hetzelfde moment kondigde de rechtbank van Pretoria aan voornemens te zijn om de 270 mijnwerkers, die tijdens de politieschieting op 16 augustus gear-

resteerd waren, aan te klagen ... voor de moord op hun kameraden (!) Ze deed dit op grond van een anti-oproerwet, die voorziet in de mogelijkheid om van alle tijdens reellen gearresteerde personen, die ter plaatse waren op het moment van de schietpartij door de politie, in staat van beschuldiging stellen.

Het is inderdaad waar dat men in 'de grootste Afrikaanse democratie', grof te werk gaat; terwijl geen van de agenten die de mijnwerkers van Marikana hadden neergeschoten werden lastig gevallen, klaagt de Staat de overlevenden van de schietpartij wel aan. Met een beetje fantasie had de rechtbank van Pretoria de doden voor een tweede keer executeren kunnen voor hun eigen moord! De consternatie was zodanig groot dat, op 2 september, de rechter gedwongen werd een stap terug te doen door de aankondiging van de beschuldigingen te annuleren en alle gevangenen vrij te laten. Vooral de Staat zou zich snel realiseren dat hij een fout had gemaakt: op basis van dezelfde eisen verspreidden de stakingen zich onmiddellijk uit over de meeste mijnen van het land. Zo begonnen er op 31 augustus 15.000 werkers van een goudmijn bij Johannesburg, die wordt uitgebaat door de Gold Fields groep, een wilde staking. Op 3 september, vervoegden de mijnwerkers van Modder-East, in dienst van Gold One, zich op hun beurt de strijd. Op 5 september hielden bijna alle mijnwerkers van Marikana, onder het gejuich van de bevolking, een demonstratie en weigerden om, de dag daarop, akkoord te gaan met de schaamteloze overeenkomst die was ondertekend door de vakbonden en het management van Lomin. Terwijl de productie van vrijwel alle mijnen in het land leek te zijn gestopt, kondigden de bedrijven Amplats, Waterman en Xstrata, die alle drie meerdere mijnen ontginnen, aan hun activiteiten vanaf 14 september op te schorten. De stakingsgolf breidde zelfs uit naar andere sectoren, in het bijzonder naar de vrachtwagenchauffeurs.

Deze dynamiek van uitbreiding werd gedeeltelijk gevoed door de verontwaar-

diging, opgewekt door de getuigenissen van stakers, die gevangen genomen waren: "Zij [de politie] sloegen ons, traptten met hun laarzen op onze vingers. (...) Ik kan nog steeds niet begrijpen wat mij is overkomen, dit is mijn eerste keer in de gevangenis! We vroegen een loonsverhoging en ze begonnen op ons te schieten, en in de gevangenis sloeg de politie ons, ze hebben zelfs de R200 [€20] gestolen die ik bij me had!"

De langzame teruggang van de strijd

"De politieterror trof ook stakers in vrijheid door middel van zeer gewelddadige interventies, waarbij onder de meest absurde voorwendsels arrestaties plaatsvonden, veel gekwetsten vielen en een aantal doden (1). Zo verklaarde de regeringswoordvoerder op 14 september: "Het is noodzakelijk om in te grijpen, want we hebben een punt bereikt waar belangrijke keuzes moeten gemaakt worden". Na dit mooie voorbeeld van holle frasen, waarvan alleen politici het geheim van hebben, voegde de woordvoerder er, veel minder laconiek, aan toe: "Als we deze situatie laten ontwikkelen, zal de economie er lang onder lijden". De dag daarop, om twee uur 's nachts, werd een extreem wrede inval georganiseerd in de slaapzalen waar de arbeiders van Marikana en hun gezinnen verbleven. Politie, gesteund door het leger, verwondde veel mensen, waaronder een aantal vrouwen. 's Ochtends braken rellen uit en werden er barricades opgericht op de wegen. Meer had de politie niet nodig om, in naam van de "veiligheid van de burgers" haar geweld te ontketenen tegen de arbeiders van het hele land

Terwijl zijn agenten de bevolking terroriseerden, bracht de Staat, met de medeplichtigheid van de vakbonden, op 18 september een zware klap toe aan de strijd door alleen de arbeiders van Marikana een loonsstijging, variërend van 11 tot 22%, te verlenen. Deze schijnoverwinning was duidelijk bedoeld om de arbeiders te verdelen en diegenen aan de beweging te

onttrekken die tot dan toe centraal hadden gestaan in de strijd. Met andere woorden: de bourgeoisie offerde een loonsverhoging van 22% op aan de mijnwerkers van Marikana om de strijdbaarheid bij de andere stakers te ondermijnen, de uitbreiding van de strijd te stoppen en het merendeel van de arbeiders de geëiste loonsverhoging te ontzeggen.

Maar op 25 september, gingen de 19.000 werkers van de Beatrix-mijn op hun beurt in staking, terwijl die van Atlatsa zich op 1 oktober in de strijd wierpen. Het politiegeweld nam weer toe, gepaard gaande met wrede arrestaties, mishandelingen en moorden. Op 5 oktober gebruikte het bedrijf Amplats grote middelen de aankondiging van het ontslag van 12.000 mijnwerkers. In de nasleep dreigden verschillende bedrijven, ondersteund door de rechtbank, met behulp van een walgelijke chantage massaal arbeiders te ontslaan: ofwel aanvaarden de arbeiders de misere salarisverhoging die de directies voorstelden, of ze werden ontslagen. Gold One zou uiteindelijk 1400 mensen ontslaan, Gold Field 1500 anderen, enzovoort.

Op het moment van dit schrijven gaan de laatste groepen stakers geleidelijk weer aan het werk. Maar deze strijd, ondanks de zwakke punten die haar hebben gekenmerkt, wijst op een zekere toename van het klassenbewustzijn. De Zuid-Afrikaanse arbeiders hebben de noodzaak gevoeld om gezamenlijk te strijden, zij hebben duidelijke en unitaire eisen geformuleerd en hebben voortdurend getracht om hun strijd uit te breiden. In een context waarin de crisis en de ellende onvermijdelijk zullen verdiepen, vormt deze beweging een onveranderlijke ervaring in de ontwikkeling van het bewustzijn van het hele proletariaat in de regio en een les voor de arbeidersklasse van de gehele wereld. ■

El Generico / 22.10. 2012

1) Het is nog steeds niet mogelijk om het aantal door de Zuid-Afrikaanse politie, vermoorde stakers vast te stellen, maar de pers meldt zeven doden in Rustenburg en ten minste één dode onder de vrachtwagenchauffeurs.

Nieuwe Discussiecyclus: STRIJDVORMEN en ORGANISATIE

Het jaar 2011 werd gekenmerkt door een ganse reeks van manifestaties tegen de uitwassen van het kapitalistisch systeem (Arabische lente, Indignados, Occupy Wall Street, ...). In veel landen namen ze de vorm aan van sociale revoltes, waar allerlei lagen van de maatschappij in betrokken waren. **Vormden ze nu een sterkte of een bron van verdeling?** In veel gevallen namen zelfs de nationalistische, religieuze en democratische illusies de overhand in de bewegingen, die handig gekanaliseerd werden naar een gewelddadige strijd tussen fracties van het kapitaal. **Wat is het verband tussen deze illusies, ideologie en bewustzijn in de strijd?**

Wat ook opviel was dat hoe sterker de beweging zich voerde als een strijd van uitgebuitenen tegen de kapitalistische uitbuitingsmaatschappij, hoe meer perspectief zij bood, hoe meer solidariteit en eenheid zij opriep: klasse tegen klasse. Dit gegeven vloekt met de beweringen van sociologen, journalisten, politici en zondagse filosofen die verkondigen dat de sociale klassen zouden verdwenen zijn. De bourgeoisie droomt immers van een maatschappij waarin allen zich enkel zien als gewone 'burgers', met uiteenlopende belangen, die zich enkel heel even kunnen verenigen, passief en geïsoleerd van elkaar, vooral bij de stembusgang, of rond onmiddellijke eisen ter hervorming van het systeem. Dat brengt ons bij de hamvraag: **Wat bepaalt immers de kracht van een sociale beweging? Hoe wordt eenheid en solidariteit opgebouwd? Waarom is klassestrijd nog steeds de sleutel tot de toekomst?**

Sinds het ontstaan van dit kapitalistisch systeem is deze vraag

"**welke strijd loont?**" en vooral ook "**wat zijn dan de organisatievormen van deze strijd?**" een centraal en essentieel thema dat voortdurend de gemoederen verhitte. **Wat is de rol van economische strijd voor onmiddellijke eisen en van politieke strijd voor een andere maatschappijvorm en wat is hun onderlinge relatie? Wat is de rol van de theoretische onderbouwing in de strijd? Hoe moeten we de band tussen strijd en ontwikkeling van bewustzijn begrijpen? Welke verschillen en overeenkomsten bestaan er tussen de strijdorganen (eenheidsorganisaties) van vroeger en nu? Welke rol kunnen politieke organisaties spelen? Zijn ze noodzakelijk?**

"De economische verhoudingen hebben eerst de massa van de bevolking in arbeiders veranderd. De heerschappij van het kapitaal heeft voor deze massa een gemeenschappelijke situatie en gemeenschappelijke belangen geschapen. Deze massa is daarmee al een klasse tegenover het kapitaal, maar nog niet voor zich zelf. (...) De strijd van klasse tegen klasse is echter een politieke strijd. (...) Laat men niet zeggen dat de maatschappelijke beweging de politieke uitsluit. Er is geen politieke beweging die niet tegelijk ook een maatschappelijke is. Alleen bij een stand van zaken, waar geen klassen en geen klassentegenstellingen bestaan, zullen maatschappelijke evoluties ophouden politieke revoluties te zijn." (Karl Marx, De armoede van de filosofie)

Deze vragen en nog meer komen aan bod tijdens een nieuwe discussiecyclus gespreid over twee avonden.

● op vrijdagavond 22 februari en 8 maart 2013 van 19.30 tot 22.30

Plaats: Nog te bepalen maar zeker in het centrum van Antwerpen (België).

Contacteer ons! Of per e-mail: nederland@internationalism.org; Of via: PB 339, 2800 AH GOUDA

(vervolg van pagina 1)

DE NIVELLERING VERSLUIERD DRASTISCHE BEZUINIGINGEN

regeerakkoord, weer bij de top vijf van de wereld gaan behoren. Maar hoe gaat dat lukken als de bezuinigingen op het onderwijs in feite een forse achteruitgang betekenen? (Een grondige analyse van het regeerakkoord - Bé Keizer)

- de werkloosheid komt volgens de recente raming van het CPB, in 2017, aan het einde van de regeerperiode van het nieuwe kabinet, uit op het officiële cijfer van 5,75 procent, 0,9% hoger dan tot nu toe werd verwacht en nog steeds hoger dan bij de aanvang van de recessie in 2008.

Uiteindelijk kan dit niets anders betekenen dan dat deze bezuinigingen in de toekomst alleen nog maar om meer bezuinigingen vragen. Ook omdat de Nederlandse economie er helemaal niet zo rooskleurig voorstaat als over het algemeen wordt voorgesteld en wordt aangenomen.

De verzwakte basis van de Nederlandse economie

De Nederlandse economische staat er lang niet zo rooskleurig voor als door haar beheerders wordt voorgesteld. Omdat de basis alleen aantal jaren aan het verzwakken is, verslechtert de Nederlandse economie meer dan ze wil toegeven. En daarin vormt de private schuld, en in het bijzonder de hypotheekschuld, de gevaarlijkste bom onder de Nederlandse economie: de Nederlandse hypotheekschuld bedroeg eind 2011 bijna 670 miljard euro. Dit is 111% van het BBP (1) en daarmee is het hoogste schuld in de Eurozone. Bovendien is Nederland van alle westerse landen het land met de grootste totale schuld: de schuld van overheid, bedrijfsleven en huishoudens tezamen is momenteel 400% van het BNP (1) Dat is bijvoorbeeld nog meer dan de Verenigde Staten.

Aan alle kanten kan men zien dat het met de Nederlandse economie niet goed gaat. De raming van het CPB waar de plannen van de nieuwe regering op gebaseerd zijn, een jaarlijkse groei van het BBP die geschat wordt op 1,5%, zijn veel te positief. In werkelijkheid laat de economische ontwikkeling op diverse terreinen geen toename, maar een lichte daling van enkele tientallen procenten zien.

Een van de elementen waarop de bezuinigingen, over de gezondheid van de Nederlandse economie zijn gebaseerd, is de positieve betalingsbalans. Het overschot op de lopende rekening van de Nederlandse betalingsbalans was in het eerste kwartaal van 2012 uitgekomen op een recordbedrag van 19 miljard euro, of 13% van het BBP. Het overschot was bijna anderhalf keer zo groot als in dezelfde periode van 2011. Het gemiddelde overschot over de jaren 2009 tot en met 2011 bedroeg 6,5% van het BBP. (DNB: Overschot betalingsbalans NL naar recordhoogte; 18-06-2012) Maar de sterke stijging op de betalingsbalans is in feite helemaal niet zo positief als het lijkt, want ze weerspiegelt slechts in beperkte mate een reële waardevermeerdering van de Nederlandse markt ten opzichte van de buitenlandse markten. Voor een gedeelte is ze gewoon het gevolg van achterblijvende binnenlandse bestedingen (sic). Maar voor een nog veel groter gedeelte is ze slechts fictief, dat wil zeggen: het resultaat van allerlei financiële manipulaties op nationaal en internationaal vlak.

Links bezuinigt, op een andere manier, even drastisch als rechts

Terwijl de PvdA en de VVD tijdens verkiezingscampagne als kat en hond tegenover elkaar stonden, zijn ze na de verkiezingen broederlijk verenigd in de noodzaak van bezuiniging van de staatsuitgaven. Links staat net zo hard achter de noodzaak van bezuinigingen als rechts (5), alleen heeft links een andere functie in de doorvoering van de bezuinigingen. De PvdA is een van de belangrijkste partijen van links om de nieuwe regeringsmaatregelen ook door de werkers aanvaard te krijgen en hoe kan dat beter dan de kwestie van de solidariteit - een begrip dat herinneringen oproept aan de tijd dat hervormingen nog mogelijk waren - op de voorgrond te plaatsen.

De leus: "de grootste schouders moeten de zwaarste lasten dragen" is een concrete uitdrukking van de door de PvdA geprekeerde solidariteit. Deze maakt het namelijk mogelijk de arbeiders te koppelen aan de illusie van de rechtvaardige verdeling. Maar in dit concrete geval wordt de solidariteit niet ingezet om iedereen meer de (ook figuurlijke)

rijkdom maar om de (materiële) ellende bezorgen. Dat wil zeggen: aan de ellende, opgelegd door het systeem in crisis, en aan de staat, die er het product van is, en die dat systeem met alle middelen overeind probeert te houden.

De solidariteit van de PvdA is in feite een valse solidariteit. Het is namelijk niet de solidariteit in de strijd ter emancipatie van de arbeidersklasse, maar de solidariteit om de werkers vast te klinken aan het systeem en haar staatsorgaan.

Op basis van het thema: 'de grootste schouders moeten de zwaarste lasten dragen' (3) probeert PvdA iedereen - mannelijk of vrouwelijk, groot of klein, allochtoon of autochtoon - die in Nederland woont op te zadelen met een lastenverzwaring van gemiddeld €1000 per inwoner. En dat het niet meer dan een campagne is, blijkt wel uit het feit dat de kleinste schouders in werkelijkheid niet minder ontzien worden.

Want

- de werklozen en komende werklozen (ING, KLM, DSM, de bouw) (4)
- de werkers in de beschermde sociale werkplaatsen
- de mensen, die afhankelijk zijn van de wmo, pgb, enzovoort
- de studenten van de universiteiten en de hogescholen
- de werkers in de bejaarden- en de thuiszorg
- de steeds groeiende zzp-ers zonder enig sociaal vangnet
- krijgen in feite de hardste klappen te verduren

Alle mooie verhaaltjes over nivellering ten spijt, in de bijdrage van de PvdA aan het regeerakkoord moeten de mensen met de meest precare banen onevenredig veel bloeden (5). In ons verzet tegen de aanvallen op onze levensomstandigheden moeten we ons daarom niet alleen richten tegen de VVD, maar evenzeer tegen de PvdA en de rest van links. In feite moeten we onze strijd richten tegen de kapitalistenklasse in haar geheel, inclusief alle fracties en instituten die haar verdedigen en die alleen deel uitmaken van de burgerlijke staat: de politieke partijen, de vakbonden, de burgerlijke media, enzovoort ■

Melis / 15.11.2012

• Tekstbundel Zaterdag
augustus 2011

Bijzondere uitgaves

• Teksten Rosa
Luxemburg voor de
Zaterdag augustus 2010

• Tekstbundel Discussiecyclus
over de crisis mei 2012

(1) Het BNP is de output die wordt voortgebracht door de middelen die door de burgers (ingezetenen) van een land bezitten, ongeacht waar de productie plaatsvindt. Het BBP de output, die in het land wordt voortgebracht, ongeacht door wie of welke onderneming of instelling dat gebeurt

(2) "Ik begrijp niet waarom u hier zo negatief en vervelend over doet. (...) Laten we blij zijn met elkaar! Laten wij optimistisch zijn! Laten we zeggen: Nederland kan het weer! Die VOC-mentaliteit, over grenzen heen kijken, dynamiek! Toch?". (De Algemene Beschouwingen in 2006)

(3) Het is niet voor het eerst dat links probeert de uitgebuite klasse te misleiden met een leus die de emancipatie van de werkende klasse zou moeten bewerkstelligen. Een van de eerste illusies die links

bij de heropkomst van de arbeidersstrijd aan het einde van de jaren zestig naar voren schoof, vond haar uitdrukking in de leuze 'geen procenten maar centen' van de toenmalige Industriebond FNV onder leiding Arie Groenevelt.

(4) Bij de ING verdwijnen er arbeidsplaatsen, bij de KLM zeker 1300, bij DSM (Limburg) 1000 en in de bouw iedere dag 40 (bovenop de 45.000 die er al opgeheven zijn in het afgelopen jaar).

(5) Tijdens het kamerdebat van 13 november presenteerde Rutte zich als een soort vrijzinnig democraat, naar het voorbeeld van de oude Drees, en verklaarde hij zijn liefde aan de nivellering. Samson op zijn beurt hamerde in datzelfde debat vooral op de noodzaak van bezuinigen. (Sywert van Lienden in DeWereldDraaitDoor; 13-11-2012)

(vervolg van pagina 8)

WAAROM IS HET ZO MOEILIK OM TE STRIJDEN EN HOE KUNNEN WE DIE MOEILIKHEDEN TE BOVEN KOMEN?

... en een formidabel potentieel

Dit overzicht is eerder ontmoedigend: is er nog plaats om positief denken te ontwikkelen, kunnen we nog hoop koesteren, tegenover een bourgeoisie die haar ideologische wapens goed in de hand heeft, tegenover een systeem dat het grootste deel van de bevolking met ellende bedreigt, als ze er al niet rechtstreeks in gestort is? Bestaat er echt nog een sociale kracht die in staat is een zo omvangrijk werk tot een goed einde te brengen, niets minder dan de radicale omvorming van de maatschappij? Op die vraag antwoorden we zonder aarzelen: ja! Honderd keer ja! Het komt er niet op aan een blind vertrouwen te hebben in de arbeidersklasse, noch een haast religieus geloof in de geschriften van Marx of een wanhopige geestdrift voor een revolutie die op voorhand al verloren is. Het gaat erom afstand te nemen, een weloverwogen analyse van de situatie te maken, die verder kijkt dan wat er onmiddellijk op het spel staat, proberen te begrijpen wat de strijd van de arbeidersklasse echt betekent op maatschappelijk vlak en de historische rol van het proletariaat diepgeand te bestuderen.

In onze pers analyseerden we al dat de arbeidersklasse sinds 2003 weer in een positieve dynamiek zit ten opzichte van de teruggang die ze onderging met de ineen-

storting van de landen van het Oostblok. Talrijke uitingen van deze analyse zijn terug te vinden in de min of meer belangrijke gevechten, die echter alle het kenmerk vertonen van een geleidelijk heropnemen door de klasse van haar historische reflexen zoals solidariteit, collectief denken, of gewoonweg: het enthousiasme tegenover tegenspoed.

We konden die elementen aan het werk zien in de strijd tegen de pensioenhervormingen in Frankrijk in 2003 en 2010-2011, in de strijd tegen de CPE, eveneens in Frankrijk, in 2006, maar ook op minder brede schaal in Groot-Brittannië (luchthaven Heathrow, raffinaderijen Lindsay), in de Verenigde Staten (metro van New York), in Spanje (Vigo), Egypte, Dubai, China, enz. De bewegingen van de Indignados en Occupy, in het bijzonder, vormen een veel algemenere en ambitieuzere uitdrukking dan strijd die zich binnen één bedrijf afspeelt bijvoorbeeld. Wat hebben we gezien, met name in de bewegingen van de Indignados? Arbeiders van allerlei slag, van precareren tot contractuelen, kwamen samen om een collectieve ervaring te beleven met de verwachting daar een beter begrip van wat er vandaag op het spel staat uit te trekken. We zagen hier mensen enthousiast worden, gewoon bij het idee dat ze opnieuw vrij met elkaar konden discussiëren. We zagen mensen alternatieve ervaringen bediscussiëren,

er de sterke punten en de beperkingen van analyseren. We zagen mensen die niet langer de gelaten slachtoffers willen zijn van een crisis die zij niet veroorzaakt hebben en waar ze niet voor willen opdraaien. Wij hebben mensen gezien die spontane vergaderingen bijeen brachten, waar vormen van expressie gebruikt werden die overdenking en confrontatie van ideeën bevorderen en de mogelijkheid tot verstoren en saboteren van discussies inperken. En tenslotte en vooral heeft de beweging van de Indignados ervoor gezorgd dat een internationalistisch gevoel ontstond, het inzicht dat we overal ter wereld dezelfde crisis ondergaan en dat we die over de grenzen heen moeten bestrijden.

Natuurlijk hebben we niet of slechts heel weinig expliciet over communisme, de proletarische revolutie, arbeidersklasse en bourgeoisie, burgeroorlog, enz. horen praten. Maar wat deze bewegingen getoond hebben, is in de eerste plaats de uitzonderlijke creativiteit van de arbeidersklasse en haar vermogen om zich te organiseren, die voortkomen uit haar onvervreembare aard van onafhankelijke sociale kracht. Het zich opnieuw bewust worden van deze kenmerken ligt nog voor ons, na een lange en kronkelige weg, maar ze is nu al onmiskenbaar aan het werk. Ze gaat onvermijdelijk gepaard met een proces van scheiden van kaf en koren, van tijdelijke teruggang, van gedeeltelijke

ontmoediging. Maar ze voedt ondertussen op internationale schaal de overdenking bij minderheden, die zich in de voorhoede van de strijd van de arbeidersklasse bevinden en ontwikkeling waarvan de ontwikkeling sinds verschillende jaren zichtbaar en meetbaar is.

Dit is een gezond proces dat bijdraagt aan het verduidelijken van wat er vandaag op het spel staat en waarmee de arbeidersklasse vandaag wordt geconfronteerd.

Tot slot, hoewel de moeilijkheden waar de arbeidersklasse voor staat enorm zijn, is er niets in de huidige situatie dat toelaat te zeggen dat het spel gespeeld is en de arbeidersklasse niet meer over de kracht zal beschikken om massale en dan revolutionaire strijd te ontwikkelen. Wel integendeel, de levende uitdrukkingen van de klasse nemen toe. Als men ontleedt wat die echt zijn en dus niet enkel oppervlakkig, waar enkel hun breekbaarheid evident is, maar in de diepte, dan blijkt het potentieel en de belofte die ze inhouden voor de toekomst. Dat ze een verspreide en sporadische minderheid vertegenwoordigen, herinnert er ons alleen aan dat de voornaamste kwaliteiten van de revolutionairen hun geduld en hun vertrouwen in de arbeidersklasse zijn (en Lenin zou eraan toegevoegd hebben: hun humor!). Dat geduld en dat vertrouwen steunen op het inzicht in wat de arbeidersklasse historisch gezien is: de eerste klasse die tegelijk uit-

gebuite én revolutionaire klasse is, en die de opdracht heeft de gehele mensheid te bevrijden van het juk van de uitbuiting. Dat is een materialistische en historische visie op lange termijn. Vertrekkende vanuit die visie schreven we in 2003 bij het opmaken van de balans van ons 15de internationale congres: "Zoals Marx en Engels zeiden, gaat het er niet om te beschouwen "wat deze of gene proletariër, of het proletariaat als geheel momenteel als zijn doel beschouwt. Het gaat er om wat het proletariaat is en waartoe het, in overeenstemming met dit wezen, historisch zal worden gedreven." (De heilige familie, 1844). Een dergelijke visie toont ons namelijk dat, tegenover de zware klappen van de crisis van het kapitalisme die zich vertalen in steeds wreedere aanvallen, de arbeidersklasse reageert en noodzakelijkerwijze zal moeten reageren via het ontwikkelen van haar strijd. Deze strijd zal in zijn beginstadium neerkomen op een serie schermutselingen, die de boodschappers zullen zijn van de aanzet tot steeds massaler strijd. Het is eerst in dit proces dat de arbeidersklasse zich weer zal zien als uitgebuite klasse en er naar zal streven haar identiteit terug te vinden, een wezenlijk aspect dat op zijn beurt een stimulans zal zijn voor haar strijd." ■

GD / 25.10.2012

Nederland	Steun abonnem.	Europa	Air Mail Wereld
WERELDREVOLUTIE (4 NRS)			
6	15	10	15
INTERNATIONALE REVUE (4 NRS)			
17	25	17	18,5

Alle prijzen in euros

Verspreidersabonnement

vanaf 2e Wereldrevolutie : 1,0 per bijkomend nummer
vanaf 2e Internationale Revue : 2,5 per bijkomend nummer.

Verzending onder gesloten omslag
+ 8,5

Vorige jaargangen: 0,50

Ook verkrijgbaar in PDF-formaat per e-mail (=abon.prijs Nederland)

**Contacteer rechtstreeks de betrokken afdeling
voor de territoriale IKS-pers in andere landen**

Overschrijving op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda.

OPROEP

Het is nog steeds met beperkte krachten dat de revolutionairen vandaag het hoofd moeten bieden aan een ontzaglijk grote opgave. Daarom doen wij een beroep op al onze lezers, op al onze sympathisanten om mee te werken aan de verspreiding van onze publicaties. Alle informatie waarover je beschikt van wat er rondom je gebeurt, alle verslagen van discussies die je voert zijn uitermate nuttig, als bijdrage aan de antwoorden op de moeilijkheden waartegen het proletariaat vandaag aankijkt. Tenslotte is een goede verdeling van onze pers uiterst belangrijk. Je kan ons hierbij helpen door mee te werken aan de verdeling in boekhandels en kiosken, en de goede verdeling ervan energiek en met regelmaat samen met ons mee opvolgen. We herhalen ook nogmaals onze vraag om je kritiek en commentaar op onze pers te laten kennen.

STEUNFONDS

Ons bijstaan bij de verdediging van onze ideeën verloopt ook via financiële steun. Vandaar dit permanent steunfonds voor onze pers en tussenkomst. In tegenstelling met de organisaties van de bourgeoisie die door de heersende klasse en haar staat subsidies krijgen om de belangen van het kapitaal te verdedigen, leeft de revolutionaire organisatie enkel dankzij de bijdragen van zijn militanten. Uw bijdrage, lezer, is een bewuste politieke daad en uiting van solidariteit en steun bij de verdediging van de revolutionaire ideeën.

Je kan storten op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda of overmaken tijdens een van onze tussenkomsten.

Marxisme festival te A (19.05)	01,80
V te A (12.12)	12,00
Ba te R. (10.10)	20,00
Fr te R. (12.10)	19,28
F te R. (27.10)	80,00
S te R. (15.12)	60,00
M te R. (15.12)	60,00

TOTAAL MEI- AUGUSTUS 2012 253,08
ALGEMEEN TOTAAL 2012 391,78

ENGELS/FRANS/SPAANS

De Europese top van juni 2012
Achter de illusies, een nieuwe stap in de rampspoed

Mexico tussen crisis en narcotica-handel

Debat in het revolutionaire milieu
De staat in de overgangperiode naar het communisme (II)

Ons antwoord aan de groep Oposição Operária (Arbeidersoppositie) – Brazilië

Naar aanleiding van het boek
Het primitieve communisme is niet wat het was
Het primitieve communisme

Het revolutionaire syndicalisme in Duitsland (IV)
De revolutionair-syndicalistische beweging in de Duitse revolutie van 1918-1919

NEDERLANDS

19e congres van de IKS
Zich voorbereiden op de klas-
seconfrontaties
19e congres van de IKS
Resolutie over de internationale
situatie

*De mobilisatie van de Ver-
ontvaardigden in Spanje*
en haar weerslag in de
wereld
Een veelbelovende beweging
voor de toekomst

Oriëntatietekst: Vertrouwen
en Solidariteit in de strijd van
het proletariaat (Deel I)
Oriëntatietekst: Vertrouwen
en Solidariteit in de strijd van
het proletariaat (Deel II)

**Het communisme
is geen
mooi ideaal...**

... maar een materiele noodzaak
... maar staat op de dagorde van de geschiedenis (I en II)
De nederlaag van de Russische revolutie begrijpen

Internationale
Kommunistische
Stroming

nl.internationalism.org

OPENBARE BIJEENKOMSTEN**DISCUSSIE-CYCLUS STRIJDVORMEN en ORGANISATIE:**

Het jaar 2011 werd gekenmerkt door een ganse reeks van manifestaties tegen de uitwassen van het kapitalistisch systeem (Arabische lente, Indignados, Occupy Wall Street, ...). In veel landen namen ze de vorm aan van sociale revoltes, waar allerlei lagen van de maatschappij in betrokken waren. **Vormden ze nu een sterkte of een bron van verdeling?** In veel gevallen namen zelfs de nationalistische, religieuze en democratische illusies de overhand in de bewegingen, die handig gekanaliseerd werden naar een geweldadige strijd tussen fracties van het kapitaal. **Wat is het verband tussen deze illusies, ideologie en bewustzijn in de strijd?**

Wat ook opviel was dat hoe sterker de beweging zich voordeed als een strijd van uitgebuitenen tegen de kapitalistische uitbuitingsmaatschappij, hoe meer perspectief zij bood, hoe meer solidariteit en eenheid zij opriep: klasse tegen klasse. Dit gegeven vloeit met de beweringen van sociologen, journalisten, politici en zondagse filosofen die verkondigen dat de sociale klassen zouden verdwenen zijn. De bourgeoisie droomt immers van een maatschappij waarin allen zich enkel zien als gewone 'burgers', met uiteenlopende belangen, die zich enkel heel even kunnen verenigen, passief en geïsoleerd van elkaar, vooral bij de stembusgang, of rond onmiddellijke eisen ter hervorming van het systeem. Dat brengt ons bij de hamvraag: **Wat bepaalt immers de kracht van een sociale beweging? Hoe wordt eenheid en solidariteit opgebouwd? Waarom is klassestrijd nog steeds de sleutel tot de toekomst?**

Sinds het ontstaan van dit kapitalistisch systeem is deze

vraag "welke strijd loont?" en vooral ook "wat zijn dan de organisatievormen van deze strijd?" een centraal en essentieel thema dat voortdurend de gemoederen verhitte. **Wat is de rol van economische strijd voor onmiddellijke eisen en van politieke strijd voor een andere maatschappijvorm en wat is hun onderlinge relatie? Wat is de rol van de theoretische onderbouwing in de strijd? Hoe moeten we de band tussen strijd en ontwikkeling van bewustzijn begrijpen? Welke verschillen en overeenkomsten bestaan er tussen de strijdorganen (eenheidsorganisaties) van vroeger en nu? Welke rol kunnen politieke organisaties spelen? Zijn ze noodzakelijk?**

"De economische verhoudingen hebben eerst de massa van de bevolking in arbeiders veranderd. De heerschappij van het kapitaal heeft voor deze massa een gemeenschappelijke situatie en gemeenschappelijke belangen geschapen. Deze massa is daarmee al een klasse tegenover het kapitaal, maar nog niet voor zich zelf. (...) De strijd van klasse tegen klasse is echter een politieke strijd. (...) Laat men niet zeggen dat de maatschappelijke beweging de politieke uitsluit. Er is geen politieke beweging die niet tegelijk ook een maatschappelijke is. Alleen bij een stand van zaken, waar geen klassen en geen klassentegenstellingen bestaan, zullen maatschappelijke evoluties ophouden politieke revoluties te zijn." (Karl Marx, De armoede van de filosofie)

Deze vragen en nog meer komen aan bod tijdens een nieuwe discussiecyclus gespreid over twee avonden.

- op vrijdagavond 22 februari en 8 maart 2013 van 19.30 tot 22.30

Plaats: Nog te bepalen maar zeker in het centrum van **Antwerpen (België)**.

Contacteer ons! Of per e-mail: nederland@internationalism.org; Of via: PB 339, 2800 AH GOUDA

- **Zaterdag 19 Januari:** Ontmoet de IKS op de Anarchistische Boekenmarkt, in de Moira, Wolvenstraat 10, Utrecht.

PUBLICATIES VAN DE IKS - CONTACTADRESSEN

Naam publicatie nooit op envelop vermelden, met uitzondering van Internationalism US

Accion Proletaria (Spanje)

Schrijven naar de Postbus in Parijs, Frankrijk of e-mail espana@internationalism.org.

Communist Internationalist

(in Hindi)
POB 25, NIT,
Faridabad 121 00 Haryana, INDIA

Dünya Devrimi (Turkije)

Schrijven naar het adres in Zwitserland of e-mail turkiye@internationalism.org.

Internacionalismo (Venezuela, Peru, Ecuador)

Schrijven naar het adres in Frankrijk of e-mail venezuela@internationalism.org.
Internationalism
PO Box 90475
Brooklyn, NY 11209, USA

Internationalisme

PB 94, 2600 Antwerpen, België
Internationell Revolution

IR, Box 21106,
10031 Stockholm, Zweden
Internasjonalismo, (Filipijnen)

Schrijven naar het adres in India of e-mail philippines@internationalism.org.

Revolucion Mundial

Apartado de Correos 15-024,
C.P. 02600

Distrito Federal, Mexico, Mexico
Revolution Internationale

Mail Boxes 153

rue Darnémont, 108

75018 Paris, Frankrijk

Revolução Internacional (Brazilië)

schrijven naar: brasil@internationalism.org

Rivoluzione Internazionale

CP 469, 80100 Napoli, Italië
Wereldrevolutie

WR, PB 339,

2800 AH GOUDA, Nederland
Weltrevolution

Duitsland: schrijven naar de Postbus in Zürich, Zwitserland

Weltrevolution

Postfach 2216,
CH-8026 Zürich, Zwitserland

World Revolution

BM Box 869, London WC1N 3XX,
Groot-Brittannië

World Revolution (Australië)

Schrijven naar World Revolution, Groot-Brittannië, of naar: oz@internationalism.org

BROCHURES - BOEKEN

Je kan de publicaties aanschaffen op al onze open activiteiten, in boekhandels of door overschrijving (geef de gewenste publicaties of abonnementen op) op girorekening 1693305 op naam van "Wereldrevolutie", Gouda (+2 EUR per brochure verzendkosten)

- Platform en Manifest € 2,50
- Krisis en verval van het kapitalisme € 3,25
- De vakbonden tegen de arbeidersklasse € 1,50
- Natie of klasse? € 1,85
- Kommunistische organisatie en klassenbewustzijn (en/fr) € 2,50
- De Italiaanse Kommunistische Linkerzijde (en/fr) € 10,00
- De Hollands-Duitse Kommunistische Linkerzijde (en/fr) € 18,00

- De Britse Kommunistische Linkerzijde (en) € 7,00
- De Franse Kommunistische Linkerzijde (fr) € 6,00
- De Russische Kommunistische Linkerzijde (en) € 10,00
- De staat in de overgangperiode van kapitalisme naar communisme (en/fr) € 3,00
- Het Trotskisme tegen de arbeidersklasse (fr) € 2,50
- Rusland 1917, het begin van de wereldrevolutie (en/fr) € 2,50

- De Golfoorlog (1991) € 1,25
- Fascisme et démocratie, deux expressions de la dictature du capital (fr) € 4,50
- La terreur stalinienne: un crime du capitalisme, pas du communisme (fr) € 3,00
- Het communisme is geen mooi ideaal ..., maar ... € 3,00
- Bundel: ecologie en kapitalisme € 2,00
- Bundel: Rusland 1917, het begin van de wereldrevolutie € 2,50

Boekhandels die IKS-pers verkopen**Antwerpen**

- "Groene Waterman" Wolstraat 7
- "Dierckxsens" Melkmarkt

Amsterdam

- "t Fort van Sjakoo" Jodenbreestraat 24

Utrecht

- "De Rooie Rat" Oude Gracht 65

Groningen

- "Rosa" Folkingedwardsstraat 16A

150

Internationale
Revue

23

3 Euro

KLASSENSTRIJD

Waarom is het zo moeilijk om te strijden en hoe kunnen we die moeilijkheden te boven komen?

Alles lijkt bij voorbaat gunstig voor een ongekende explosie van arbeiderswoede. De crisis is overduidelijk aanwezig, niemand kan haar ontkennen, en niemand ontsnapt er aan. Weinig mensen geloven nog aan de 'uitweg uit de crisis' waarmee men ons nog dagelijks om de oren slaat. De planeet toont ons eveneens elke dag zijn spektakel van verwoesting: oorlogen en bar-

Grote moeilijkheden...

We kunnen niet ontkennen dat de arbeidersklasse vandaag aanzienlijke moeilijkheden ondervindt. Er zijn daarvoor minstens vier essentiële redenen voor te vermelden:

- De eerste, veruit de meest centrale, is het feit dat het proletariaat gewoon niet bewust is van zichzelf, dat het zijn eigen klassenidentiteit verloren is. Na de val van de Berlijnse muur werd in de jaren 1990 inderdaad een brede propagandacampagne opgezet om te proberen ons te overtuigen van het historisch bankroet van het communisme. De grootste durvers – en ook de domsten – kondigden zelfs het 'einde van de geschiedenis' aan, de zege van de vrede en de 'democratie'... Door het communisme gelijk te stellen aan het rotte karkas van het stalinistisch monster probeerde de heersende klasse bij voorbaat al elk klassenperspectief dat het omverwerpen van het kapitalistisch systeem beoogde in diskrediet te brengen. De bourgeoisie liet het niet bij die poging om elke notie van revolutionair perspectief te vernietigen, ze heeft ook geprobeerd de proletarische strijd voor te stellen als iets dat compleet uit de tijd is en enkel goed is om bewaard te worden als een 'culturele nagedachtenis' in het museum van de geschiedenis, zoiets als de fossielen van dinosauriërs of de tekeningen in de grotten van Lascaux.

Bovenal bleef de bourgeoisie hameren op het feit dat de arbeidersklasse onder haar klassieke vorm verdwenen was van het politieke toneel. Alle sociologen, journalisten, politici en zondagse filosofen herkauwen het idee dat de sociale klassen verdwenen zijn, weggesmolten in het vormeloze magma van de 'middenklasse'. Het is de onophoudelijke droom van de bourgeoisie, van een maatschappij waarin de proletariërs zich enkel zien als gewone 'burgers', verdeeld in min of meer onderscheiden beroepsgroepen, vooral goed onderscheiden van elkaar – witte boorden, blauwe boorden, bedienden, mensen met een onzekere job, werklozen, enz. – met uiteenlopende belangen en die zich enkel heel even verenigen, passief en geïsoleerd van elkaar, bij de stembusgang. En het is waar, al het gedoe over het verdwijnen van de arbeidersklasse,

baarsheid, ondraaglijke hongersnood, epidemieën, om nog te zwijgen over de onverantwoorde manipulaties die de kapitalisten, als geflipte tovenaarsleerlingen, begaan met de natuur, met het leven en met onze gezondheid. En dat alles enkel in naam van de winst.

Tegenover dat alles kan men zich moeilijk voorstellen dat een ander gevoel zich van de gemoederen meester maakt

steeds weer herhaald en met veel tamtam ingehamerd met reportages, boeken, televisie-uitzendingen... heeft als resultaat dat veel arbeiders er momenteel niet in slagen zich als integrerend deel van de arbeidersklasse te beschouwen, nog minder als een zelfstandige sociale klasse.

- Uit dat verlies van klassenidentiteit volgen, in de tweede plaats, de moeilijkheden van het proletariaat om zijn strijd en zijn historisch perspectief te doen gelden. In een context waarin de bourgeoisie zelf geen enkel perspectief te bieden heeft dan bezuinigingen, overheersen het 'elk voor zich', het isolement en het 'redde wie zich redden kan'. De heersende klasse buit die gevoelens uit om de uitgebuiten tegen elkaar op te zetten, hen te verdelen, elk gezamenlijk antwoord te verhinderen en hen tot wanhoop te drijven.

- De derde factor, gevolg van beide voorgaande, is dat de brutaliteit van de crisis de neiging heeft vele proletariërs te verlammen, vanwege hun angst in absolute armoede te vervallen, hun families niet meer te kunnen voeden en op straat terecht te komen, geïsoleerd en blootgesteld aan de repressie. Terwijl sommigen, met hun rug tegen de muur, ertoe gedreven worden hun woede te uiten, zoals de 'Indignados', zien die zich niet als een echte strijd van de klasse. En dit, ondanks de inspanningen en het soms relatief massale karakter van de bewegingen, beperkt hun vermogen om weerstand te bieden aan de misleidingen en valstrikken die uitgezet worden door de heersende klasse, en zich de ervaringen uit de geschiedenis weer eigen te maken, de lessen te trekken met de nodige afstand en diepte.

- Tenslotte is er een vierde belangrijk element dat de huidige moeilijkheden van de arbeidersklasse verklaart om haar strijd tegen het systeem te ontwikkelen: dat is het inkaderingsarsenaal van de bourgeoisie, gaande van openlijk repressief, zoals de politie, tot het meer verraderlijke en doeltreffende, zoals het syndicalisme. Met betrekking tot dat laatste aspect is de arbeidersklasse er nog niet in geslaagd zijn vrees te overwinnen om te vechten buiten die inkadering, al vermindert het aantal arbeiders dat nog illusies heeft over het vermogen van de vakbonden onze belangen te verdedigen. Die fysieke inkadering wordt versterkt door een ideologische inkadering die min of meer bestuurd

dan de revolutie en de verontwaardiging. Het is moeilijk te geloven dat de meerderheid van de proletariërs nog gelooft in een toekomst in het kapitalisme. En toch zijn de grote massa's nog niet de weg op gegaan van de strijd. Moeten we dan geloven dat het spel afgelopen is, dat de pletwals van de crisis te machtig is, dat de ontmoediging die de crisis teweegbrengt niet overwonnen kan worden?

wordt door de vakbonden, de media, de intellectuelen, de linkse partijen, enz. Zonder twijfel slaagt de bourgeoisie er vandaag het best in de democratische ideologie te ontwikkelen. Elke gebeurtenis wordt uitgebuit om de weldaden van de democratie in de verf te zetten. De democratie wordt gepresenteerd als het kader waarin alle vrijheden zich ontwikkelen, waarin alle meningen worden geuit, waarin de macht gelegitimeerd wordt door het volk, waarin initiatieven aangemoedigd worden, waarin iedereen toegang heeft tot kennis, cultuur, verzorging, en waarom niet: macht. In werkelijkheid biedt de democratie enkel een nationaal kader voor de ontwikkeling van de macht van de elite, van de macht van de bourgeoisie, al de rest is enkel illusies, de illusie dat men door langs de stembus te passeren we enige macht kunnen uitoefenen, dat in het parlement de opvattingen van de bevolking geuit worden via de stem van 'vertegenwoordigers'. We mogen het gewicht niet onderschatten van deze ideologie op het bewustzijn van de arbeiders, zoals we de extreme schok niet mogen vergeten die de ineenstorting van het stalinisme teweegbracht in het scharmiermoment tussen de jaren 1980 en 1990. Bovenop heel dat ideologisch arsenaal komt dan nog eens de religieuze ideologie. Die ideologie is niet nieuw. Ze heeft de mensheid sinds haar prille begin begeleid in haar behoefte haar omgeving te begrijpen. Ze is evenmin nieuw als we overwegen hoezeer ze doorheen de geschiedenis allerlei regimes gelegitimeerd heeft. Maar wat vandaag origineel is, is dat ze zich ent op de reflecties van een deel van de arbeidersklasse over het destructieve en bankroete kapitalisme. Ze stuurt die reflectie de foute kant uit door de 'decadentie' van de westerse wereld te verklaren uit het feit dat die zich verwijderd van de waarden die sinds duizenden jaren gedragen worden door de religie, in het bijzonder door de monotheïstische religies. De religieuze ideologie heeft dat vermogen om de uiterste complexiteit van een situatie tot niets te herleiden. Ze biedt eenvoudige antwoorden, die gemakkelijk uit te voeren zijn. Onder haar fundamentalistische vormen overtuigt ze slechts een kleine minderheid arbeiders, maar in het algemeen draagt ze bij tot het parasiteren van de overdenking in de arbeidersklasse.

(wordt vervolgd op pagina 6)

onze standpunten

- Sinds de Eerste Wereldoorlog is het kapitalisme een maatschappelijk systeem in verval. Het heeft de mensheid tweemaal in een barbaarse cyclus gestort van crisis, wereldoorlog, wederopbouw en nieuwe crisis. In de jaren tachtig is het aan de ultieme fase van dat verval begonnen, de fase van zijn ontbinding. Voor deze onomkeerbare historische neergang bestaat er maar één enkele keuze: socialisme of barbarij, kommunistische wereldrevolutie of vernietiging van de mensheid.

- De Commune van Parijs van 1871 vormde de eerste poging van het proletariaat om die revolutie tot een goed einde te brengen, op een moment waarop de omstandigheden daarvoor nog niet rijp waren. Onder de voorwaarden die werden geschapen door de intrede van het kapitalisme in zijn vervalperiode vormde de Oktoberrevolutie van 1917 in Rusland de eerste stap naar een waarachtige kommunistische wereldrevolutie, temidden van een internationale revolutionaire golf die een eind maakte aan de imperialistische oorlog en die verscheidene jaren voortduurde. De mislukking van die revolutionaire golf, met name in Duitsland in 1919-1923, veroordeelde de revolutie in Rusland tot het isolement en een snelle ontarding. Het stalinisme was niet het product van de Russische revolutie, maar de doodgraver ervan.

- De verstaatste regimes die onder de naam van 'socialistisch' of 'kommunistisch' het licht zagen in de Sovjet-Unie, in de landen van Oost-Europa, in China, Cuba, enzovoort, waren niets anders dan bijzonder wrede vormen van de universele tendens tot staatskapitalisme die eigen is aan de vervalperiode.

- Sinds het begin van de twintigste eeuw zijn alle oorlogen imperialistische oorlogen, in de strijd op leven en dood tussen staten, groot of klein, voor de verovering of het behoud van een plaats in de internationale arena. Deze oorlogen brengen de mensheid op steeds groter schaal niets dan dood en verderf. De arbeidersklasse kan

er enkel op antwoorden met haar internationale solidariteit en de strijd tegen de bourgeoisie in alle landen.

- Alle nationalistische ideologieën over 'nationale onafhankelijkheid', 'zelfbeschikingsrecht der volkeren', of ze nu etnische, historische of religieuze voorwendsels aanvoeren, zijn een waar vergif voor de arbeiders. Door hen op te roepen partij te kiezen voor de een of andere fractie van de bourgeoisie brengen ze de arbeiders ertoe zich tegen elkaar te keren en elkaar uit te moorden voor de ambities en oorlogen van hun uitbuiters.

- In het kapitalisme in verval zijn parlement en verkiezingen een maskerade. Elke oproep om deel te nemen aan het parlementaire circus versterkt enkel de leugen die verkiezingen voorstelt als een werkelijke keuze voor de uitgebuiten. De 'democratie', een bijzonder huichelachtige vorm van burgerlijke heerschappij, verschilt niet fundamenteel van andere vormen van kapitalistische dictatuur zoals stalinisme en fascisme.

- Alle fracties van de bourgeoisie zijn even reactionair. Alle zogenaamde 'arbeiderspartijen', 'socialistische' en 'kommunistische' partijen (de huidige ex-'kommunisten') alsook de 'ultra-linkse' organisaties (trotskisten, maoïsten en ex-maoïsten, officiële anarchisten) vormen de linkerzijde van het politieke apparaat van het kapitaal. Alle tactieken van 'volksfront', 'antifascistisch front' of 'eenheidsfront', waarin de belangen van het proletariaat worden vermengd met die van een fractie van de bourgeoisie, dienen enkel om de strijd van het proletariaat in bedwang te houden en van zijn doel af te leiden.

- Met het verval van het kapitalisme zijn de vakbonden overall omgevormd tot organen van de kapitalistische orde binnen het proletariaat. De organisatievormen van de vakbeweging, zowel de 'officiële' als die van de 'basis', dienen louter om de arbeidersklasse in te kaderen en haar strijd te saboteren.

- Om haar strijd met succes te kunnen voeren moet de

arbeidersklasse haar gevechten verenigen door zelf de uitbreiding en organisatie ervan op zich te nemen, door soevereine algemene vergaderingen en comités van afgevaardigden die door die vergaderingen gekozen worden en er ieder moment door kunnen worden afgezet.

- Terrorisme is in geen enkel opzicht een strijdmiddel van de arbeidersklasse. Als uiting van maatschappelijke lagen zonder historische toekomst en van de ontbinding van de kleinburgerij, voorzover het al niet rechtstreeks voortspruit uit de oorlogen die de staten voortdurend onderling voeren, vormt het in ieder geval een voedingsbodem voor manipulatie door de bourgeoisie. Omdat het geheime acties van kleine minderheden aanprijst staat het in volslagen tegenspraak tot het klassengeweld dat voortvloeit uit de bewuste en georganiseerde massactie van het proletariaat.

- De arbeidersklasse is de enige klasse die in staat is de kommunistische revolutie tot een goed einde te brengen. Door haar revolutionaire strijd komt de arbeidersklasse onvermijdelijk in confrontatie met de kapitalistische staat. Om het kapitalisme te vernietigen zal de arbeidersklasse alle staten omver moeten werpen en op wereldschaal de dictatuur van het proletariaat instellen: de internationale macht van de arbeidersraden, waarin heel het proletariaat verenigd is.

- De kommunistische omvorming van de maatschappij door de arbeidersraden betekent noch 'zelfbeheer', noch 'nationalisatie' van de economie. Het communisme vereist de bewuste afschaffing door de arbeidersklasse van de kapitalistische maatschappelijke verhoudingen: loonarbeid, warenproductie, nationale grenzen. Het vereist de opbouw van een wereldgemeenschap waarvan heel de activiteit gericht is op de volle bevrediging van de menselijke behoeften.

- De revolutionaire politieke organisatie vormt de voorhoede van het proletariaat, als actieve factor in het proces van veralgemening van het klassenbe-

wustzijn binnen het proletariaat. Haar rol bestaat niet uit 'het organiseren van de arbeidersklasse' of uit het 'grijpen van de macht' in haar naam, maar uit het actief deelnemen aan de éénmaking van de strijd, aan het in eigen handen nemen ervan door de arbeiders en uit het afbakenen van een revolutionaire politieke oriëntatie voor de strijd van het proletariaat.

ONZE ACTIVITEIT

- De theoretische en politieke verheldering van de doelen en middelen van de strijd van het proletariaat, van de historische en onmiddellijke voorwaarden ervan.

- De georganiseerde, verenigde en gecentraliseerde tussenkomst op internationaal vlak om bij te dragen tot het proces dat leidt naar de revolutionaire actie van de arbeidersklasse.

- De hergroepering van de revolutionairen voor de oprichting van een ware kommunistische wereldpartij, die onmisbaar is voor het proletariaat ter omverwerping van de kapitalistische heerschappij en op weg naar de kommunistische samenleving.

ONZE OORSPRONG

- De standpunten van de revolutionaire organisaties en hun activiteit zijn het product van de voorbije ervaringen van de arbeidersklasse en van de lessen die haar politieke organisaties er sinds haar ontstaan uit hebben getrokken. De I.K.S. beroept zich daarom op de achterevolgende bijdragen van de Bond van Kommunisten van Marx en Engels (1847-1852), van de drie Internationales (de Internationale Werklieden Vereniging, 1864-1872, de Socialistische Internationale, 1889-1914, de Kommunistische Internationale, 1919-1928), van de linkerfracties die zich in de jaren 1920-1930 uit de onttaardende Derde Internationale hebben losgemaakt, in het bijzonder de Duitse, Hollandse en Italiaanse Linkerzijde.